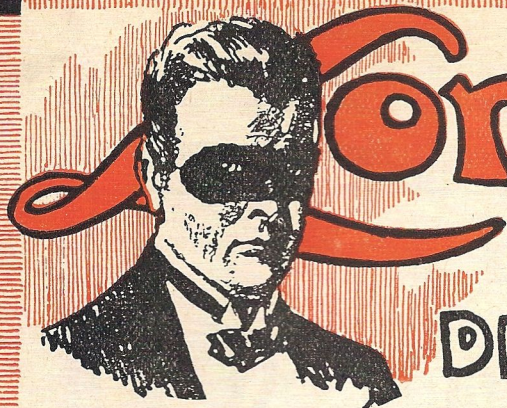

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1032

DE MOORD IN DEN TREIN.

20 cent

De heg van rietstengels was daar ter plaatse door de val van het doode lichaam geheel vernield.

NIEUWE SERIE

De moord in den trein.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

NAAR EEN OUD VOORBEELD.

Omtrent tien uur in den morgen van een zeer warmen dag, reed er in matige vaart een open sportwagen, waarin twee mannen gezeten waren, langs een van die prachtige binnenwegen, waaraan Californië zoo rijk is en die even goed onderhouden worden als de hoofdwegen.

De auto, een heel gewone Chevrolet, niet een nieuw, maar nog goed, en in staat, zijn tac tig mijlen in het uur te halen.

De man die den wagen bestuurde had eens ernstig, fijnbesneden gelaat, en hij scheen in zulke diepe gedachten verzonken, dat hij geen acht sloeg op de omgeving, die toch werkelijk overwaard was, te worden bewonderd. Alom reden de begroeide heuvels op, groen en bloeiend bezaaid met villa's en groote tuinen, vlammend rood van de rozen, geel van de dahlia's en paars van de seringen, die er bij honderd duizenden groeiden, en die de lucht verzadigden met haar geur.

De andere man echter, naast hem gezeten, in een eenvoudig pak van grijs tweed, gaf zijn

oogen de kost, keek in het rond, liet zijn blauwe oogen dwalen over die gansche, verrukkelijke omgeving, die deze plek stempelt tot een aardsch paradijs en trok vol welbehagen dikke rookwolken uit zijn kleine, houten pijp.

Die auto bevond zich ongeveer 60 mijl ten noorden van Los Angeles, en de beide mannen die erin zaten waren John Raffles, ook geheeten Lord Edward Lister en zijn onafscheidelijke metgezel, Charles Brand.

Beiden bevonden zich nu omstreeks een maand in dit gedeelte van Amerika, en Raffles had, in gezelschap van Brand en den chauffeur James Henderson, destijds den overtocht gemaakt, met zijn eigen vliegmaschine, en dat in nauwelijks 9 uren!

Aan die machine echter dachten beiden reeds den vierden dag van hun aanwezigheid niet meer, want toen werden zij verwickeld in een aantal avonturen, zooals men die alleen in Amerika schijnt te kunnen beleven, en waarbij menigmaal hun leven gevaar liep.

Er was thans een kort tijdperk van rust

aangebrosen, naar het scheen en Brand genoot hiervan met volle teugen. Ontmoetingen met dranksmokkelaars, gangsters, kidnappers, en dergelijken zijn meestal niet van de aange-naamste en Brand was voor zijn persoon hartelijk verheugd, dat Raffles aanstalten scheen te willen maken, einderlijk verder Noordwaarts te willen trekken, tot aan de grenzen van Canada, en daar te gaan jagen, desnoods eenige maanden, desnoods totdat de winter zijn intrede zou hebben gedaan!

Brand was met dit plan zeer ingenomen, ook al wist hij dat de avontuurlijke, onrustige geest van Raffles hem zeker zou trekken naar de plek, waar, volgens geruchten, eenige weken tevoren goud was ontdekt.

Raffles had tijdens den geheelen rit, die reeds langer dan anderhalf uur duurde, weinig gesproken, en het leek wel alsof hij zelf niets bemerkte van al de schoonheden, die het landschap hier in zoo overvloedige mate biedt.

En Brand had dat stilzwigen geëerbiedigd, wel wetend dat het de een of andere reden moest hebben. Best mogelijk omdat Raffles eenvoudig het raadsel trachtte op te lossen, hoe het mogelijk was, dat juist in dit verrukkelijke land, de misdaad weliger scheen te tieren, dan in welk ander gedeelte van Amerika ook. De ontvoering, van den laatsten tijd, de laaghartige misdaden op kinderen en vrouwen waren daar, om te bewijzen, dat de mensch dit paradijs niet waard was!

Er klonk ergens in de verte van achter de heuvels een luide, schelle fluittoon, en Raffles, onmiddellijk reagerend, hief het hoofd op, en nam geheel werktuigelijk den voet van het gaspedaal.

— Een trein! waarschuwde Brand, kijkend in de richting vanwaar het schelle gefluit kwam.

Ongeveer een halve kilometer verder kruiste de stille binnenweg die zij volgden, de spoorlijn.

Reeds konden zij de rails zien schitteren als gepolijst zilver in het licht van de zon, die aan een wolkenlooze hemeel brandde.

De trein was echter nog verborgen achter een reeks lage heuvels. Men zag alleen de ijle, witte wolkjes uit de pijp van de locomotief wegdrijven in het blauw.

Men hoorde echter duidelijk het rommelend gedreun van den aanstormenden trein.

Raffles minderde vaart, en de auto naderde den overweg. Zooals bijna steeds in Amerika was ook deze onbewaakt. De automobilist werd uitgenoodigd goed op te letten, en voor zijn eigen hachje te zorgen. Bij duisternis

waarschuwden twee roode lampen, en dat was alles.

Bij drukke overwegen ratelde bij de nadering van een trein voortdurend een zeer luide, electriche schel, soms weigerde die schel wel eens en dan hadden er van die verschrikkelijke aanrijdingen plaats, waarbij soms acht of tien menschen het leven verloren.

Raffles bracht de auto voorzichtigheidshalve tot staan voor de rails want hij had volstrekt geen haast, en hij maakte van dit oponthoud gebruik om een cigaret aan te steken.

Brand keek terzijde naar den trein, die nu goed zichtbaar was geworden. De witte wolkjes uit de korte, gedrongen pijp van de locomotief hadden plaats gemaakt voor dikke, zwarte rookklodders, en het was duidelijk te zien, dat de machtige locomotief zich ten zeerste moest inspannen om den vrij langen trein voor te trekken.

— De spoorlijn stijgt hier vrij sterk, zeide Raffles als een antwoord op een onuitgesproken opmerking van Brand. De stijging is zelfs duidelijk te zien!

Brand knikte en bleef kijken naar de locomotief, een waar prachtstuk met niet minder dan twaalf gekoppelde wielen, en zoo geweldig groot dat de naar buiten leunende machinist een speelgoedpop leek.

Met daverend geweld en nog altijd roetwolken uitbrakend stoof het monster voorbij, daarop volgde de lange tender, daar was de bagagewagen, en aan de halfgeopende deur, ofschoon dit eigenlijk streng verboden was, stonden twee lachende negerbeambten, die zich door de zon lieten branden.

En nog met de gedachte aan de blinkende, groote tanden in die glimmende, zwarte koppen, zagen de beide vrienden tegelijkertijd plotseling een tafereel, dat hen een kreet van schrik en afschuw ontlokte.

Het speelde zich bliksemsnel af in een van die afzonderlijke compartimenten van een Pullmancar, die men kan afhuren, en die zich meestal aan het einde en het begin van die lange wagens bevinden, dus vlak bij de ijzeren bruggetjes, die telkens twee wagens met elkander in verbinding stellen.

Wat de twee mannen daar zagen, als in een flits, als in een droomvisioen op klaarlichten dag was het volgende,

Neergedrukt in een der hoekfauteuils lag of zat een man, van wien zij niets anders konden zien dan een klein gedeelte van het hoofd — het haar rossig, het lage voorhoofd,

twee doodelijk ontstelde uitpuilende oogen en een wijdgeopende mond, die scheen te gillen!

Het leek of deze man in de borst werd vastgehouden door een ander, die tegenover hem stond en wellicht met zijn knie op de borst van den man drukte.

Van dien man konden zij het gezicht niet zien, want hij stond eenigszins van het portier-raam afgewend.

Hoogopgeheven in de rechterhand hield hij een mes of dolk vast, en toen schoot dat mes neer gelijk een bliksemstraal en er flitste iets, alsof de zon scheen in blinkend staal, en het lemmet werd begraven in den hals van den man met het rossige haar.

En toen was alles voorbij.

De beide vrienden waren bleek, toen zij elkander verstomd aanzagen en toen schreeuwde Brand het uit:

— Was dat werkelijkheid? Is dat inderdaad gebeurd? Werd daar een mensch vermoord?

— Het kan niet betwijfeld worden, antwoordde Raffles op somberen toon. Wij zagen het bliksemsnel gebeuren — maar het gebeurde!

— Het was afschuwelijk! mompelde Brand, en het is me, alsof ik iets dergelijks vroeger nogmaals heb beleefd — of dat ik het heb gedroomd of heb gelezen!

— Iets dergelijks hebben wij beleefd in Londen, Brand, jaren geleden, antwoordde Raffles. Je kunt het heel goed gelezen hebben ook.

De trein was reeds lang voorbij. Men hoorde zijn gerommel nog slechts in de verte. Brand, bleek nog, tuurde in de verte, als trachtte hij nog iets te onderscheiden en toen riep hij uit:

— Maar — dat moeten wij toch bekend maken! Wat staan wij hier! Waarom bellen wij niet onmiddellijk een politiepost op.

— Wat zou dat baten, Brand, en waar wil je opbellen? Zie om je heen — en zeg me of je juist op deze plek eenig huis ziet. De naaste villa is zeker tien minuten rijden hier van daan en over vijf minuten moet diezelfde trein aan een station stoppen. Het is zoo goed als zeker dat de moordenaar daar zal uitstappen. Maar in ieder geval — het is onze plicht om de politie van Los Angeles te waarschuwen. Terug dus!

Het was niet zoo heel gemakkelijk, den wagen op den tamelijk smallen weg te laten keeren, maar toen dit geschied was, reed Raffles ook zoo snel hij kon naar de eerste de beste villa.

Daar stapte hij uit, liep langs het tuinpad op de villa toe, een onder gouden regen en seringen letterlijk begraven huisje, en vroeg daar verlof om te mogen telefoneeren.

Eenige minuten later keerde hij weer naar Brand terug.

— Wel? vroeg de jonge man.

— Wel, ik heb de politie op de hoogte gebracht — en zooals ik wel kon verwachten heeft ze me uitgenoodigd om te komen getuigen!

— Daaraan had ik niet zoo gauw gedacht, zeide Brand ongerust. Wat heb je geantwoord?

— Ik heb geantwoord, dat ik er geen lust en geen tijd voor zou hebben, antwoordde Raffles laconiek. Ik heb een nauwkeurige beschrijving gegeven van wat wij zagen — en daarmee moeten de heeren het maar doen. Ik heb zelfs dezen overweg niet nader aangeduid want dan gaan zij hier misschien in de buurt zoeken, en ik heb bitter weinig lust mijn tijd te verspillen met zulke nuttelooze getuigenverklaringen. Wij hebben immers het gezicht van den moordenaar niet eens kunnen onderscheiden. Maar iets heb ik onthouden, en wie weet brengt ons dat nog wel eens op een spoor.

— Wat was dat, Edward?

— Kun je je herinneren, dat de zon ergens in schitterde, toen de moordenaar toestak?

— Ik meende dat dit het lemmet van het mes was.

— Neen, daartoe was de schittering te fel! Het moet een groote diamant geweest zijn. De man droeg een ring met een solitaire. Mannen doen dat niet veel — tenzij van een zeer bijzonder slag. Het is in ieder geval goed om dat te onthouden. En nu moesten wij maar terugkeeren, Brand. De lust is mij geheel en al vergaan.

En zoo reden onze twee mannen naar Los Angeles terug, heel weinig sprekend en voortdurend terugdenkend aan het vreeselijke schouwspel, dat als een kort gedeelte van een film aan hun oog was voorbijgegaan — maar toch met zoo snel of zij konden zich alle bijzonderheden herinneren — het in doodsangst verwrongen gezicht van het slachtoffer, de man die tegenover hem stond, het glanzen van het lemmet in de zon — en vooral dat laatste gebaar, de heftige, snelle stoot — het verdwijnen van het lemmet in het weeke halsvleesch.

Bijna anderhalf uur later bereikten zij Los Angeles weder, en reden regelrecht naar de kleine bungalow, die Raffles daar, natuurlijk onder een aangenomen naam, gehuurd had.

Zij zagen reeds van verre de reusachtige gestalte van James Henderson, in zijn nemusmouwen, zonder boord, en met een paar zwarte vegen over zijn gezicht.

— Hij heeft een heerlijken tijd gehad, Brand — want hij ziet eruit of hij een modderbad heeft genomen, zeide Raffles lachend.

— Ja, hij is zeker de geheele morgen bezig geweest met het motorrijwiel, dat je hem hier hebt laten kooplen. Het is zonderling — een motorfiets, die zoo van de fabriek komt, zit volgens onze reus vol gebreken en hij rust niet, voor hij het heele ding uit elkaar heeft gehaald, heeft nagekeken en naar zijn eigen inzicht heeft gemonteerd. Hoe staat het met de motorfiets James? vroeg hij luid, zoodra de auto stil stond.

— Uitstekend, mijnheer Brand antwoordde de reus met een breeden grijns. Het loopt nu pas zooals het behoort te loopen. Maar een ding zal ik niet kunnen verhelpen, er zit een fout aan, die ik niet kan herstellen!

— Welke is die fout, James? vroeg Raffles.

— Dat ik er doorheen zal zakken, als ik erop ga zitten, mylord!

— Dat is geen fout, vriend Henderson, want de motorfiets is niet voor jou bestemd, maar voor mij, als je het goedvindt. En breng nu de wagen maar naar de garage.

— Ik zal hem eens goed nazien, mylord, zeide Henderson en hij stroopte zijn juist neergeslagen mouwen weer op.

— Daar is immers geen haast bij, zeide Raffles hoofdschuddend. Je kunt ermee wachten tot na de lunch.

— Dan zal ik gauw eten, mylord, beloofde de reus.

— Wasch je eerst — je bent voor de helft neger, voor de helft blanke!

De eigenaardige toestand waarin Raffles en Brand zich hier bevonden, bracht mede, dat hun levenswijze van de eenvoudigste was.

Henderson zorgde voor brood en voor melk, en voor eenige andere noodzakelijke voedingsmiddelen, en in het kleine keukentje bereidde hij de eenvoudige maaltijden.

Ook nu bestond de lunch eenvoudig uit brood, boter, kaas, een paar gekookte eieren en een californische appel, besproeid met een glas tafewater.

Onmiddellijk na de lunch ging Brand met de motorfiets stadwaarts en keerde terug met een paar vroege middagedities.

Kort daarna waren de beide vrienden verdiept in de lezing van de nog tamelijk korte berichten, die aan den moord in den trein gewijd waren.

En het volgende kwam daarbij vast te staan.

De eigenaar van een vruchtenkweekerij, die zich een paar kilometer langs den spoordijk uitstreckte, had dienzelfden morgen tot zijn ontsteltenis, bij zijn dagelijkschen rondgang over zijn bezittingen het zwaarverminkte lijk van een roodharigen man, dicht bij de heg

gevonden, die zijn kweekerij van den spoordijk afscheidt.

Die heg van rietstengels was daar ter plaatse geheel vernield, waaruit bleek dat het doode lichaam met kracht tegen die versperring was aangekomen.

Het lijk vertoonde een diepe hoofdwonde, het gelaat was opengereten, waarschijnlijk door de scherpe kiezelsteenen van het talud, en in den hals gaapte een diepe woude.

Het bleek al heel spoedig, dat men hier slechts aan een misdaad mocht denken, want het onderzoek van den rechterlijken geneesheer had onomstootelijk vastgesteld, dat die laatste woude alleen kon zijn toegebracht met een vlijmscherp mes of een dolk, en onmogelijk het gevolg kon zijn van een val uit den trein.

Omtrent de identiteit van het slachtoffer wist men nog niets, dien middag. Papieren werden er niet bij hem gevonden. Maar roof was in elk geval niet het motief van de misdaad, want men vond een prachtig ouden horloge met ketting, zeshonderd dollar papiergeld, een platina ring met een kostbare robijn en nog andere dingen van waarde op het lijk terug.

Geen portefeuille echter, uit welks inhoud zijn persoonlijkheid kon blijken.

Op het oogenblik, waarop de bladen ter perse gingen, was men doende, te trachten, uit de merken in het ondergoed van den man, de identiteit vast te stellen.

Omtrent den moordenaar wist men nog veel minder.

Er was voor dien dag en dien trein inderdaad een afzonderlijk compartiment afgehuurd, maar op het laatste oogenblik, en voor een enkele persoon, die naar alle waarschijnlijkheid een gefingeerde naam had opgegeven.

En de persoon, die het compartiment huurde, voor zich alleen, moest identiek zijn met het slachtoffer. De politie leidde dat tenminste terecht af uit het feit, dat men in het bewuste compartiment een voortreffelijk gemaakte, lange zwarte baard vond, met een knevel eraan vastgemaakt. Op die baard vond men bloedsporen, die slechts van het slachtoffer afkomstig konden zijn.

Natuurlijk was dadelijk het personeel van den trein ondervraagd, en men had daartoe dien trein eenvoudig een kwartier in Los Angeles laten stoppen, ofschoon hij daar niet langer dan twee minuten had mogen stilhouden, maar niemand had een man met een baard gezien.

Daar men niet had toegestaan, dat er in Los Angeles reizigers zich verwijderden, en

daar zich onder die reizigers geen enkele bevond, die ook maar in het minst verdacht kon worden, zoo kon het bijna niet anders of de moordenaar was, in het eerste het beste tusschenstation en dadelijk, nadat hij zijn slachtoffer uit den trein had geworpen, uitgestapt, denkelijk aan den verkeerden kant van den trein, want het stationspersoneel verklaarde met de grootste beslistheid, dat er wel eenige reizigers waren ingestapt, maar dat geen enkele den trein had verlaten — tenminste niet langs den voorgeschreven weg!

En nu zocht de politie ijverig naar den dader — maar zonder veel kans op slagen, naar het scheen.

Raffles vouwde zijn blad langzaam dicht, tuurde peinzend voor zich uit en zei toen:

— De politie is tenminste zoo slim, niets openbaar te maken van mijn telefonische waarschuwing!

— Waarom noem je dat slim, door dat niet

te doen?

— Omdat ze dan ook had moeten spreken van het uiterlijk van den moordenaar! De man zou dan gewaarschuwd zijn!

— Maar van dat uiterlijk hebben wij niets kunnen waarnemen, Edward!

— Niet van zijn gezicht, wel van zijn kleding! Hij droeg een donkerbruin complet van een ruige stof. En dan is daar natuurlijk ook de ring met den diamant erin. Ik ben zeer benieuwd, wat wel de oorzaak van dien afschuwelijken sluipmoord kan zijn geweest.

— Om die oorzaak te doorzien, Edward, zou men toch eerst moeten weten, wie het slachtoffer is!

In dat opzicht kreeg Brand zijn zin, want dien zelfden avond vermeldden de bladen den naam van het slachtoffer.

De man heette Jozef Hastings, bijgenaamd „Silly Joe”, een in New York zeer bekend gangster en dranksmokkelaar.

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

DE DIAMANT.

Het moet erkend worden dat de politie niets naliet, om een spoor te hervinden van den man, die den geheimzinnigen moord in den trein had gepleegd, en daarbij ging zij uit van de weinige gegevens die haar telefonisch verstrekt waren door een getuige, die de misdaad had zien plegen, maar die niet verkoos, zich persoonlijk te komen aanmelden.

Voorloopig was in die getuigeverklaring alleen nog maar sprake van het bruine pak. Van den ring met den diamant erin had Raffles nog niet gesproken, om redenen, die hij zelf niet al te goed wist te doorgronden — een soort van onberedeneerde voorzichtigheid, of misschien een heel ander gevoel, dat hem tot matiging dreef. De zaak is dat Raffles voorzag, dat de moordenaar onmogelijk lang ongestraft kon blijven.

Het kon niet anders of zijn kleederen, zijn handen, waren met bloed besmeurd want de geheele afdeling waar het misdrijf werd gepleegd, vertoonde overvloedige bloedsporen.

Dit kon ook niet anders want de halsslagader was getroffen en het bloed van den ongelukkige moest letterlijk als een fontein gespoten hebben.

Zoo wachtte Raffles dus de eerste vierentwintig uren kalm af, in de overtuiging dat zich menschen zouden komen aanmelden, die den moordenaar het station hadden zien verlaten.

Maar er gebeurde niets van dien aard! Natuurlijk werd er in het betreffende, kleine tusschenstation zorgvuldig onderzocht, maar niemand had op den bewusten dag een man het tourniquet zien passeeren, die ook maar in de verste verte beantwoordde aan de beschrijving: groot, zwartharig en met een pak van ruige, bruine stof aan.

Wel was er een boerin, die zeide, dat even voor het stoppen van den trein, een snelle, gesloten auto voorbij de hoeve was komen rijden en waarvan het geluid plotseling gezwegen had, ongeveer ter hoogte van het kleine station.

Aan weerskanten was de spoorlijn daar ter plaatse dicht begroeid met struiken, planten en ongelooflijke massa's rozenboompjes, en het was volstrekt niet onmogelijk op die plek aan den verkeerden kant een trein te verlaten.

Het was dus niet geheel onmogelijk, dat de moordenaar gewacht had totdat de trein zich weer in beweging had gesteld, toen haastig het compartiment had verlaten, dat vlak bij een der platforms was gelegen, en op den spoordijk was gesprongen, voor de trein vaart had gekregen.

Raffles had hier ook over nagedacht, zooals van zelf spreekt en deze oplossing, die toch bijna de eenige mogelijke was, kwam hem schier onaannemelijk voor.

Immers, de overval had op klaarlichten dag plaats gehad, het station had driedubbel spoor en de moordenaar moest dus twee stellen rails oversteken, waarbij hij toch stellig gezien had moeten worden door de reizigers, die aan dien kant van de trein gezeten waren.

Niemand had echter iets gezien, dit stond vast.

Bleef de mogelijkheid, dat de dader van het voorste platform af op het dak van de coupé was geklauterd, en daar was blijven liggen, totdat hij de kans schoon zag, ongemerkt weg te sluipen, even voor de nadering van Los Angeles, maar ook dit zou een waagstuk zijn geweest, dat een man in de positie van den moordenaar niet spoedig zal ondernemen.

Toen las Raffles echter van de boerenvrouw betreffende de auto, en weer wijzigde zich zijn opvatting. Auto's kwamen aan dien kant van de spoorlijn zeer zelden of nooit. Het is daar allemaal eigen grond, en de wegen zijn daar meestentijds miserabel. Dat er toch een auto het station aan dien kant genaderd was, zou erop kunnen wijzen, dat er connecties bestaan hadden tusschen den dader van het misdrijf en den bestuurder van den wagen, die zeer kort na het verder gaan van den trein op zijn beurt weer was weggereden, met een snelheid, welke de oude boerin de handen van schrik in elkaar had doen slaan.

Hoe dit alles ook mocht zijn — de politie vond geen spoor van den dader. Aan een toevalsmisdaad mocht natuurlijk niet gedacht worden, het was een sluw beraamde aanslag, bijna zeker uit wraakzucht begaan.

Men zocht dus onder den kring van vijanden van Joe Hastings, en hij bleek er ondanks zijn

bijnaam, zeer vele te hebben, Een paar werden er zelfs opgepakt en onmiddellijk moest men hen weer vrijlaten — de alibi's klopten als een bus.

Daar Hastings onder een valschen naam het compartiment had gehuurd, kon men hieruit gereedelijk afleiden, dat hij aanleiding had, die reis verborgen te houden — en dit paste natuurlijk zeer wel in het systeem van de politie, die aan een bloedige wraakneming dacht.

Hoe de dader dan binnen dat compartiment was gekomen, dat de huurder kan afsluiten als hij verkiest, bleef voorloopig een raadsel.

Men vond geen spoor van braak, en de man daarbinnen, die veilig waande te zijn, alleen door zijn naam te veranderen, had denkkelijk eigenhandig zijn moordenaar toegang verschaft, eenvoudig door den sleutel in het slot om te draaien.

Bleef nog de vraag, waarom de moordenaar juist een mes had gebruikt bij het plagen van zijn afschuwelijke daad. Een revolvershot zou stellig niet zijn gehoord in de voortrazende trein — en een kogel verwekt geen bloedsporen.

Met dat al vond de politie niemand en niets, hoe zij ook zocht, en na twee dagen begon het publiek zich reeds te verzoenen met de gedachte, dat ook deze misdaad wel gevoegd zou moeten worden bij de tallooze anderen, die nooit werden opgehelderd — om welke reden dan ook.

Het was op een zeer warmen dag dat Raffles en Brand in gezelschap van Henderson en met den snellen, pasgekochten wagen als voertuig, een uitstapje maakten naar Long Beach, ten einde wat verfrissing te zoeken in de blauwe golven van den Oceaan.

Het was een werkdag, maar toch was het strand al bezaaid met duizenden strandparasols, die dienen moesten als een beschutting tegen al te groote zonnehitte.

Een eveneens verlustigden zich duizenden in het koele nat, en zochten daar heil tegen de brandende hitte, die sedert eenige weken reeds geheel Californië teisterde.

Men kan daar in Long Beach groote en kleine strand- en kleedtenten huren, en dat deden ook de drie mannen en een oogenblik daarna konden zij de warme kleeders afwerpen, en zich in zee begeven, waar onmiddellijk de geweldige gestalte van Henderson, met zijn spierbundels als kabeltouwen de aandacht trok.

Zij zwommen met regelmatige slagen naar het groote vlot, dat ten behoeve van de oefende zwemmers op een honderdtal meters

uit de kust verankerd ligt, klauterden erop, en doken opnieuw in zee, totdat Raffles plotseling met dit spelletje ophield en ongemerkt keek naar een groepje baders, dat in een andere hoek van het vlot bijeenzat.

Brand had onmiddellijk de snelle verandering op Raffles' gelaat waargenomen, dat echter dadelijk weer zijn onbezorgde, opgewekte uitdrukking herkreeg.

Maar hoe vlug die verandering ook weer was opgeheven, ze was toch aan Brand niet ontgaan, die op het gelaat van Raffles kon lezen als in een boek, en zijn blikken gingen op hun beurt in de richting van het kleine groepje, welks aanblik dat plotselinge verstrakken van Raffles' trekken had teweeg gebracht.

Het waren twee mannen en een vrouw, allen jong nog. De vrouw was zeker mooi, maar vrij luidruchtig en met een brutale, tartenden blik in de groote grijsgroene oogen en van dat rossige haar, dat in negen van de tien gevallen zijn kleur niet aan de natuur, maar aan den verfabrikant te danken heeft.

De vrouw, die met den naam Molly werd aangesproken, lag op beide knieën, en trachtte een van de mannen van het vlot af in zee te trekken.

En plotseling bemerkte Brand wat de aandacht van Raffles had getrokken.

Die man droeg aan den rechter ringvinger een ring met grooten, schitterenden diamant erin!

Hij verweerde zich half lachend, half boos, tegen de pogingen van de vrouw, en bij de bewegingen die hij daarbij maakte schitterde de diamant telkens in tallooze kleuren in het zonlicht.

Zonder iets te zeggen liet Raffles zich in het water glijden en zwom schijnbaar achteloos om het vlot heen, en toen keerde hij weer terug en klauterde naast Brand.

Hij begon zacht te praten, zonder vrees, dat hij zou worden gehoord, want het vlot was wel twintig meter lang.

— Die man daar kan zich van dien ring niet ontdoen, tenzij hij hem laat doorvlijen, want hij is hem te klein geworden en het goud van het sieraad is hem letterlijk in het vleesch gedrongen.

— Je gelooft toch niet in ernst.... begon Brand verschrikt.

— Waarom niet? Waarom zou het toeval dien man niet hier kunnen brengen, nu hij zich wel veilig kan wanen.

— Maar Edward, er zijn toch nog wel honderden andere mannen, die zulke diamanten

dragen!

— Om te beginnen draagt een heer geen diamant, een werkelijke heer bedoel ik. En wie gaat er met een diamant in zee? Alleen een dwaas! Of een man, die de zekerheid heeft, dat een ring van meer dan vijfduizend dollar hem niet van den virger kan glijden. In ieder geval is die ring opvallend, even opvallend als die aan den hand van den moorderaar! Het lijkt mij in ieder geval de moeite waard om hem eens na te gaan!

— En als hij werkelijk het bruine costuum draagt, Edward?

Raffles haalde zijn schouders op, bruin en glanzend van het water, en antwoordde:

— Dat pak, waarover is gesproken in de pers, heeft hij natuurlijk allang vernietigd. Droeg hij het nog, dan kon hij evengoed dadelijk op den electricischen stoel plaats nemen!

Tersluiks keek hij nog eens naar het troepje, waar de rust was teruggekeerd. De twee mannen en de vrouw lagen nu lui en languit op het vlot, waarover telkens de lange golven van den Oceaan kabbelden, en namen niet de minste notitie van hun omgeving.

Raffles echter gaf zijn metgezellen een wenk, allen lieten zich weder in het water glijden en zwommen naar het strand terug.

Zij kleedden zich weder in hun dunne en toch nog lastige kleederen en strekten zich uit in de schaduw van hun tent.

Raffles had een uitstekende kijker met zich mede genomen, en daarmee kon hij heel gemakkelijk de bewegingen volgen van het drietal, dat zoeven zijn aandacht had gewekt. Een half uur later, tegen het lunchuur, toog Molly met haar beide metgezellen weer in zee, en haar luidé, schelle lachgilletjes waren zelfs op dien verren afstand hoorbaar.

Zij kwamen aan land, en liepen langzaam naar een van de groote hotels, na hun badmantel van het strand te hebben geraapt. Waarschijnlijk hadden zij zich dus in een der logeerkamers van dat hotel in hun badpakken gestoken.

— Breek de tent af en ga ze wegbrengen, Brand. Ik volg dat drietal.

— En als dat volmaakt overbodig werk is?

— Dan heeft het nog niets te beteekenen. Oij een dag als deze zouden wij toch niets ernstigs hebben gedaan. Het is er te warm voor. Ik ga hen na, ook als zij naar Los Angeles terugkeeren en het is dus mogelijk, dat je me hier niet meer vindt. Natuurlijk treffen wij elkander voor het diner in Moonshine Palace, van onzen vriend Hank Moore. Moore is dus ongetwijfeld een groote schurk en als zijn vrienden van de

politie de handen van hem aftrekken, dan belandt hij stellig nog wel eens in Sing Sing, maar zijn Fransche kok is een juweel.

— En die schurk moest het eens weten mylord, dat zijn eigen kok lekkere hapjes voorzet aan de merschen, die zoo hun best hebben gedaan, hem aan de galg te helpen, zeide Henderson met een grijnslach.

— Gelukkig weet hij het niet, James, ziede Raffles met een grijns. Maar ik ga nu, voor ze het hotel weer verlaten hebben. Ik neem onze auto.

Raffles nam met een harddruk afscheid van Brand, verhaastte zijn schreden, bereikte het hotel, een der fraaiste van Long Beach, en trad toen vlug in de schaduw terug, want de man met de diamanten ring sprak op dit oogenblik in de heerlijke koele vestibule, waar vier fonteinen ijskoud gemaakt water opspotten, met een man, die hij voorloopig liever wilde ontwijken, ofschoon hij er bijna zeker van was, dat die herkenning niet wederkeerig kon zijn, al wist Raffles ook zeer nauwkeurig wie die bleeke man daar was en hoe hij zoo bleek kwam — het gevolg van een zeer onzachte behandeling van den kant van James Henderson.

De naam van dezen man was Mike Armstrong en in den loop van een avontuur, waarvan de herinnering Raffles nog zeer versch in het geheugen lag, had die Armstrong hem het materiaal moeten leveren om in nauwere aanraking te komen met den geduchten bende-leider Hank Moore.

Het is voor een goed begrip, voor hetgeen er volgt volstrekt noodzakelijk dat de lezer zeer in het kort wordt medegedeeld, welke rol deze Armstrong in het bewuste avontuur vervuld had.

Raffles had vernomen dat deze man, een beschermeling van een zekeren Ben Hudson, in New York, op weg was naar Los Angeles om zich daar ter beschikking te gaan stellen van Hank Moore, den eigenaar van het Moonshine Palace en een dikken vriend van Hudson.

Raffles gebruikte een zeer eenvoudig maar afdoend middel om de plaats van dezen Armstrong in te nemen, hij zond Henderson, goed vermomd op hem af.

De resultaten van deze uitzending waren van zoodanigen aard, dat Armstrong een kwartier later in een gasthuis lag, in een toestand van verslagen versuffing, en zonder zijn papieren en zijn legitimatiebewijzen, dus ook zonder den brief van aanbeveling van Hudson, al welke paperassen overgingen in handen van Raffles, die er het juiste gebruik van wist te maken,

als Armstrong tot Moore wist door te dringen, terwijl deze heer anders zeer moeilijk te naderen was en die rol ook bleef spelen, totdat de bom door een noodlottig toeval barstte, maar niet dan nadat Raffles den befaamden dranksmokkelkoning grondig had uitgeplunderd.

Armstrong bleef natuurlijk niet eeuwig versuft en gewond, eens moest hij uit het gasthuis ontslagen worden, en daar stond nu de nieuwe vriend van Moore, die natuurlijk reeds lang alles had opgehelderd, in een vertrouwelijk gesprek gewikkeld met den man met den ring!

— Les amis de mes amis sont mes amis! mompelde Raffles voor zich heen. Ik mag dat in dit geval de Franschen wel nazeggen. Als de eene de vriend is van Moore, zal de andere het ook wel zijn. Natuurlijk — het bruine pak is verdwenen.

Raffles wierp voorzichtig een blik in de vestibule, en hij zag juist hoe de man met den ring een driftig betoogend gebaar maakte, zoodat het licht den diamant van zijn ring deed fonkelen. De man stond op dit oogenblik voor driekwart met den rug naar hem toe, en Raffles voelde een zonderlinge kriebeling tusschen de beide schouderbladen toen hij voor zich heen mompelde:

— Juist hetzelfde gebaar als in de coupé! Is dit toeval? Natuurlijk — het zal toeval zijn. Waarschijnlijk is het dat zelfs wel, ik kan mij niet voorstellen dat een man, binnen twee dagen na een zoo afschuwelijke daad, opgewekt staat te praten met een vriend. Ofschoon — bij de heeren gangsters is alles mogelijk en zij moorden elkander uit met niet meer gewetenswroeging dan een bakker verspilt bij het aanstellen van een kat als muizenvanger.

Raffles stelde zich zoo op, dat het groepje

daarbinnen hem niet kon zien, en nam in een spiegel den man met den ring eens zeer nauwkeurig op.

Hij was bijna zes voet lang, slank, maar met een te korten nek, en hoogstwaarschijnlijk een Italiaan van geboorte, die nog niet heel lang in Amerika was, want hij sprak het Engelsch met een afschuwelijk accent, de a's en o's met gulle hand rondstrooiend, ook daar waar ze overbodig waren. Hij was elegant gekleed, met die soort van elegance, die bij gentleman weinig in trek is, omdat zij wat al te zeer de aandacht op hun persoon zou vestigen.

Zijn costuum was juist een tikje te grijs en een ietsje te veel getailleerd. Zijn bruine schoenen waren precies een tint te licht, de rand van zijn grijze Stetson was de helft van een centimeter te breed, en hij droeg een lila das, slecht gekozen bij het grijs van zijn pak.

Zijn handen waren breed, behaard en bruin, en wie dichtbij hem stond kon duidelijk zijn, dat het vleesch van den ringvinger zoodanig opgezwollen was terzijde van den gouden ring, dat er van afschuiven geen sprake meer kon zijn.

Raffles nam ook Armstrong nog eens scherp op. Hij zag eruit, alsof hij er goed aan gedaan had, nog een week in het gasthuis te blijven, bleek en smal, en hij droeg zelfs nog een groote pleister op een kaalgeschoren gedeelte van zijn hoofd.

— Men zou bijna medelijden met hem krijgen als hij een wat minder groote schurk was, zeide Raffles bij zich zelf. Henderson heeft zijn geneesmiddel wel wat erg krachtig toegepast. Men moet met den reus wat voorzichtig zijn — hij is in staat om een menschelijken schedel als een uitgeblazen ei in te slaan.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

DE PORCELEINEN VAAS.

Raffles meende den man met den ring vroeger gezien te hebben, vrij lang geleden, ofschoon hij niet kon zeggen, waar het geweest was. De kennismaking moest dus wel zeer kort zijn geweest. Misschien was het te Philadelphia, misschien te New York geweest. De vrouw had hij nooit gezien, dat wist hij zeker. Dat gezicht, zeer expressief, met de een weinig schuin geplaatste oogen, alsof zij aziatisch bloed in de aderen had, vergat men niet zoo spoedig, als men het eenmaal gezien had.

Den anderen man had Raffles ook nooit gezien, dat wist hij zeker. Hij was eer klein dan groot, tamelijk gezet, dicht bij de vijftig dan bij de veertig en om te lezen bediende hij zich van een grooten, hoornen bril.

Raffles kon dit opmerken, omdat de man in een wit palmbeach pak gekleed, juist op dat oogenblik een briefje stond te bestudeeren.

Toen hij dat uit had, zeide hij op vrij luidentoon, en in ieder geval zoo dat Raffles het verstond:

— Om vijf uur bij Moore, José, en ik raad je aan ditmaal op tijd te zijn!

— Je hoeft dat niet zoo te schreeuwen, Jim! zeide de man boos, die met den Spaanschen voornaam was aangesproken.

De ander haalde bij wijze van antwoorden slechts de schouders op, en toen trok het viertal zich terug naar de eetzaal, en Raffles bemerkte dat zij aanstalten maakte, de lunch te gaan gebruiken aan een tafel, dicht bij een der ramen, die waarschijnlijk voor hen gereserveerd was, want een kelner ontving hen, buigend als een knipmes.

Daar het hier zeer vol was, en de lieden die Raffles wilde gadeslaan het wel niet zouden hebben over dingen, die niet voor vreemde ooren bestemd waren, wandelde hij rustig het groote hotel uit, ging zijn wagen ophalen, nam achter het stuurwiel plaats, en reed zoo snel hij kon terug naar Los Angeles, langs een weg, die zeker wel een der schoonste der wereld mag worden genoemd, met uitzondering misschien van eenige beroemde bergwegen aan de Côte d'Azur.

Raffles at snel iets in zijn eigen, eenzaam

liggende bungalow want als hij eenmaal iets ondernam, dan waren zijne behoeften zeer matig, en toen verzonk hij in nadenken...

Het was omtrent twee uur in den middag toen Moonshine Palace het bezoek kreeg van een electricien der gemeente, die op zijn gemeentemotor driewieler en met zijn gemeentepet op, voorzien van zijn gemeente-gereedschappen-tasch kwam aanrijden.

Moonshine Palace heeft heel wat personeel, een gerant voor den dag en voor den nacht twee portiers, heel wat kellners, kamermeisjes en alleen het keukenpersoneel reeds telde acht koppen.

De electricien verklaarde dat hij besteld was, niemand wist van die bestelling iets af, iedereen dacht van den ander dat die de bestelling wel zou hebben gedaan, en de man van de gemeente trok met zijn tasch het hotel binnen, en een vol uur zag men hem in het geheel niet meer.

Hij scheen iets te herstellen te hebben in den werkkamer van Hank Moore in persoon, tenminste daar zag later een der kellners hem uitgaan, zonder dat de man zich de vraag stelde, op welke wijze die electricien had kunnen binnengaan in een vertrek, dat bij afwezigheid van den baas steeds zorgvuldig gesloten bleef — en met reden!

Want er waren eenige geheimen door het leven van mijnheer Hank Moore gewezen waarvan de openbaarmaking hem, ondanks zijn groote vriendschap met den huidige commissaris van politie, duur zou komen te staan en in de grootste moeilijkheden brengen.

Het was tegen dat uur zeer druk in het befaamde vermaakspaleis. Er werd cocktail gedronken — clandestien, er werd grof gespeeld — eveneens clandestien, en er werd zeer druk geflirt, voor een groot gedeelte volstrekt niet clandestien.

Intusschen waren er duizenden bezoekers van het Moonshine Palace, die pas sedert een paar weken eenig vermoeden hadden van den waren aard van deze inrichting. Dit verminderde echter in geen deele het bezoek, het tegendeel was waar!

De invallen van de politie, de arrestatie van eenige stamgasten en de verhooren van Moore, schenen nog meer pikantheid te verleen aan een steeds wat gevaarlijk bezoek aan deze inrichting.

Het was er druk, zooals wij reeds zeide, en niemand had gedachte aan den electricien toen Hank Moore om een uur of half vijf naar zijn domein terugkeerde.

Aanstands begonnen zijn ondergeschikten veelbeteekenende blikken met elkander te wisselen en het was alsof zij elkaar zwijgend het sein gaven, hun patroon zooveel mogelijk uit den weg te blijven. Het breede, grove gelaat van den man stond op storm, en als Hank Moore eenmaal boos werd — dan kon dit zeer noodlottige gevolgen hebben voor iedereen, die hem in zulk een toestand ook maar een stroobreed in den weg legde.

Hij schiep dus een soort vacuum om zich heen, alleen reeds door de wijze waarop hij een punt van een versche sigaar knauwde, en schreed regelrecht naar de werkkamer.

Het was een ruim vertrek, door twee hooge vensters verlicht en dat op een soort pagio uitzag, gecopieerd naar de schilderachtige voorerven der Mexicaansche landhuizen en boerderijen. Het verschil echter was, dat de drie muren hier hoog oprezen, al waren zij dan ook wit gepleisterd. Maar er waren schilderachtige poortjes, er waren bosjes plantanen, er was zelfs een onbruikbare put zonder water want mijnheer Moore had een zekere sentimenteete hang naar het romantische en tenslotte was er ook een rij ijzeren ringen aan een paal tusschen twee dragers bevestigd, bestemd voor de paarden, die hier slechts bij hooge uitzondering te zien waren. Het moest een overblijfsel zijn uit den tijd, toen de eigenaar van het Moonshine Palace zijn paard aan zulk een ring van de een of andere afgelegen herberg placht vast te maken.

Hij ging voor een groote schrijftafel zitten, nam knorrig een blad van een stapeltje en begon het door te lezen.

Hij wierp het echter tamelijk spoedig weer neer, keek met een duisteren blik het vertrek rond, naar alle mooie dingen die daar stonden, vruchten van een leven van misdaad, bedrog, en valsheid, glimlachte eens, stond op en ging uit een der ramen kijken.

Het Moonshine Palace is eenigszins afgezonderd gelegen, het is een gebouw op zich zeli staande en over het nagemaakt-Mexicaansche pagio heen, kon men wel een kilometer ver zien, over glooiende heuvels heen, tot de blik ten-

slotte stuitte op de veel hoogere uitloopers van het Rotsgebergte.

Een tijdlang stond hij daar onbewegelijk stil; bracht de aanblik van die heuvels, die verre blauwige bergen, dat struikgewas en die bloemen hem misschien zijn jeugd in herinnering, toen hij onbezorgd en met een onbezwaard geweten op zijn rappen broncho over de pampas rende, alleen met zijn ossen en met de natuur?

Zijn gelaat verzachtte zich tenminste wat, de boosaardige uitdrukking verdween voor korten tijd uit zijn oogen, de harde trek rond zijn lippen werd zacht, maar toen werd er geklopt, een kellner trad binnen die een naam noemde, en plotseling was het of Moore een masker voor bond en zijn gelaat was weer wat het tegenwoordig altijd was, gesloten, hard, onverbiddelijk.

— Laat hem hier komen! beval hij kortaf en dan de deur achter je dicht doen. Ik wil niet gestoord worden, voordat we een half uur verder zijn.

De kellner boog zwijgend, wenkte en een man trad binnen die wij reeds kennen, tenminste van zijn voornaam, die José luidde. Het was de man met den diamanten ring.

Hij kwam zwijgend een paar stappen het vertrek binnen, de deur ging dicht, en Moore, die achter zijn schrijftafel was gaan staan, hield het oog strak gevestigd op een soort van miniatuur schakelbord, voorzien van zes lampfittingen en daarin waren lampjes geschroefd, ieder van een andere kleur.

En onder iedere lamp was een cijfer in zwarte verf op het witte marmer geschilderd.

Eerst gloeide er een lampje van gewoon melkglas aan, toen ging daarnaast een lamp branden van robijnrood glas, het eerste lampje doofde, even later ook het tweede, en tenslotte begon het laatste lampje van de rij, een groen, te branden.

Toen pas liet Moore, de rechterhand zakken, die hij niet een bevelend gebaar had opgeheven om den ander het zwijgen op te leggen en zei:

— Nu kun je spreken, José Basudes.

— Niemand kan ons nu hooren?

— Niemand! Ik heb leergeld betaald en een stelsel bedacht dat heel eenvoudig is en toch afdoende. Een van mijn kellers, ik hoef je natuurlijk niet te zeggen dat hij nu al laag begraven is, heeft eens staan luisteren toen ik hier een zeer belangrijk onderhoud had, met de bedoeling me later geld af te persen. Maar door dit lampensysteem is dit onmogelijk geworden. De man die nu een bezoeker aandient, moet

deur z sluiten en pas als hij dat gedaan heeft gaat het groene licht gloeien. Terugkomen kan hij dan niet meer, want die deur is slechts op een wijze te openen, door den man die heengaat — ik moet hier een kleinen hefboom overhalen, om de pal terug te trekken, die de deur gesloten houdt. Maar ik merk dat ik me inlaat met technische uiteenzettingen, José en dat is mijn voornemen niet. Ik heb je ontboden om je eens goed te zeggen hoe ik over jou en je handelwijze denk. Wees niet bang, ik zeg je dat niemand nu een woord kan hooren, van wat hier gezegd wordt. De deur naar de gang is dubbel gecapitonneerd en in die gang kan zich niemand ophouden. Er is nog een tweede deur, alleen aan mij bekend, en die kan niemand naderen. Zooals je ziet zijn de vensters hoog van den grond, en ze hebben dubbele ramen. Verbergen kan zich in deze kamer geen sterveling, want boeken houdt ik er niet op na en gordijnen of portières zul je nergens aantreffen. En nu terzake, José Bastides. Je hebt je schuldig gemaakt aan een zeer ernstige overtreding van de voorschriften die gelden bij het genootschap van De Roode Cirkel. Je hebt een van onze verdienstelijkste medewerkers, met den rang van kapitein gedood, terwijl jezelf nog maar leerling bent en geen zes maanden bij de afdeling. Wat heb je daarop te zeggen ?

José was zeer bleek geworden en antwoordde half binnensmonds :

— Ik haatte Silly Joe. Ik had nog een oude rekening met hem te vereffenen. Hij had gegrasduind in mijn wijk, ofschoon er een stellige afspraak heerschte dat geen van de jongens met zijn drank den ander concurrentie zou aandoen — en dan was er ook nog Molly, en dat was het ergste ! Ik was jaloersch !

Moore wierp den anderen een ijskoude blik toe, en zeide, met de handen op den rug gekruist :

— Noem je dat een reden ? Je moet het mij niet kwalijk nemen, José, maar op die wijze kon je wel aan den gang blijven. Je zou dan om den anderen dag een man uit den weg moeten ruimen. Ik verzoek je, mij niet in de rede te vallen, zoolang ik tegen je spreek.

— Ik kan Molly niet laten beleedigen — door niemand

— Je hebt te zwijgen ! riep Moore met stemverheffing, iedereen weet wie Molly is, vandaag jij, morgen een ander. Ik heb mij den dag van gisteren ten nutte gemaakt om eens onderzoek te doen. Joe had zich tegenover haar niets te verwijten ! Dat zij hem lonkjes gaf, kon hij toch niet helpen ? Daarop kunnen zich nog heel

wat meer mannen laten voorstaan — en het blijft ook niet altijd bij lonkjes.

José was nog bleeker geworden en had zijn grove, zware vuisten gebald, hij deed een stap op Moore toe, en zijn zwarte oogen gloeiden onheilspellend toen hij siste :

— Pas op, chef. Nog eens, beleedig haar niet, want dan ken ik geen graden ! Ik weet dat ik mij vergrepen heb aan de voorschriften, die zeer duidelijk zijn op dit punt. Bestraf mij daarvoor. Straf mij zwaar, als het moet, maar zeg geen kwaad van Molly — dat kan ik niet verdragen.

Moore bleef den ander aanzien met dienzelfden kouden, minachtenden blik en zeide uit de hoogte :

— Ik geloof dat je je aanmerkingen veroorlooft, José. Ik beleedig Molly niet. Ik zeg slechts wat iedereen weet, wat algemeen bekend is. We zullen dat onderwerp voorloopig laten rusten. Ik wil nu eerst bijzonderheden uit jouw mond vernemen. Waarom heb je de Raad van Vijf niet op de hoogte van je plannen gebacht ?

— Omdat ik vreesde, dat zij mij verlof zou weigeren. Er zit slechts één Italiaan in de Raad van Vijf, die weet wat een vendetta is. De anderen kunnen zich van onze Italiaansche bloedwraak geen voorstelling maken. Dat is iets waaraan wij moeten voldoen, of wij zouden stikken. Daarenboven — Hastings was Kapitein, ik ben nog slechts leerling, en ik wist hoe zij hem waardeeren, Moore.

— Dat deed ik, en ik zou je het verlof ook hebben geweigerd, zeide Moore koeltjes. Waarom gebruikte je een mes ?

— Een Italiaan die de vendetta voltrekt schiet niet ! Ik gebruikte het mes, dat mijn vader en mijn grootvader ook gebruikten als zij een zaak te regelen hadden op Sicilië !

— Maar ezel ! — De bloedsporen — wat deed je daar dan mee ?

— Ik had een donkere overjas bij mij en handschoenen. Mijn pak heb ik dadelijk verbrand.

— Hoe kwam je veilig weg ?

— Ik klom op het dak van den wagon en ben even voor Los Angeles van den trein gesprongen waarbij ik mij tusschen de rails kon laten vallen, waarbij niemand mij zag.

— Wist Molly ervan ?

— Zij wist dat ik Joe haatte ! antwoordde José op doffen toon. Zij moet het wel geweten hebben.

— Er is sprake geweest van een auto, was zij het die je opnam ?

— Neen, dat deed mijn broer, een jongen van

16 jaar, en ik had hem vrouwenkleederen laten aantrekken. Hij heeft een fijn, zacht gezicht — in vrouwenkleeren zou men zweren, met een meisje te doen te hebben.

— Wij zullen dat onthouden, José. Wat jou betreft — je vergrijp is zeer zwaar geweest. Ik spreek niet over je bloedwraak zelve, die kan ons onverschillig laten. Ziehier de straf, die ik over je uitspreek. Je pakt nog vanavond je koffers, en je vertrekt naar Chicago. Ik zet je in rang terug en van morgenaf ben je eenvoudig Adept, dat is de minste graad van de leerling. In Chicago maak je een proeftijd van 4 maanden door, onder bevel van „Merry Chick”.

José maakte een beweging van schrik en vroeg toonloos:

— Je weet toch dat ze in Chicago op me loeren?

— Dat weet ik, José en als ze je snappen, wacht je de stoel! hernam Moore kalm. Daarom koos ik die stad juist uit. Je zult daar kunnen leeren, wat tucht is — en je zult daar aan andere dingen te denken hebben dan aan liefde alleen.

— En — Molly?

— Molly blijft hier, wij hebben haar nodig. Er is een zaak gaande die in voorbereiding is, en waarbij wij haar hulp niet kunnen ontberen.

Het leek onmogelijk dat de man nog bleeker kon worden en toch werd nu al het bloed weggedreven uit het gelaat van José, die daar onbewegelijk aan den anderen kant van het breede schrijfbureau stond en den chef aanstaarde met verwilderden blik.

Toen barstte hij plotseling uit:

— Die straf is te zwaar! Dat heb ik niet verdiend. Molly moet met mij meegaan!

Moore was opgestaan en zei nu afgemeten:

— Ik geloof, bij mijn ziel, dat je je durft verzetten, Bastides! Neem je in acht — je weet de straf die erop staat! En je weet ook, dat van mijn uitspraken geen beroep is. Ik verban je voor vier maanden. Kom tot inkeer daarginds, en besteed al je krachten, je moed en je verstand aan onze zaak. Werk voor De Roode Cirkel en voor niets anders!

— Molly moet mee! herhaalde José koppig en nauwelijks verstaanbaar van drift. Ik kan niet buiten haar. Ik wil haar niet hier alleen achter laten met de wetenschap dat andere haar begeeren!

— Daarin zul je je toch moeten schikken, Bastides, en ga nu weg, want ik beveel, dat je met den trein van half acht afreist. Je hebt dus nog den tijd om afscheid van Molly te nemen.

— Maar jullie kunnen me evengoed het leven benemen, schreeuwde José en hij begon, woest met de armen zwaaiend, het vertrek op en neer te loopen. Ik zou Molly vier maanden alleen laten? Maar ik zeg je, dat ik binnen vier dagen gestorven zou zijn, van verlangen naar haar en van jalouzie!

— Verlaat het vertrek en ga je koffer pakken, José Basides, beval Moore, altijd op dienstzelden, harden kouden toon. En wees blij dat je verzet je niet nog een maand extra verbanning kost!

— Ik kan het niet nemen, chef, jammerde José — ze zou me vergeten — ze zou misschien met een ander....

Hij maakte weer een wild gebaar en zijn zwaaiende vuist trof een fraaie chineesche vaas, die op een kleine, ronde tafel van zwaar ebbenhout stond.

De vaas viel van de tafel, maar brak niet op het dikke tapijt. Bastides raapte haar weer op en wilde haar neerzetten, en toen veranderde plotseling de uitdrukking op zijn gelaat en hij krijschte het woest uit:

— Vervloekt — waarom deed je dat? Waarom moesten anderen mijn bekentenis hooren?

— Wat raaskal je José? vroeg Moore streng. Wie zou je bekentenis hebben kunnen hooren?

— En deze microfoon dan, die hier in de vaas is vastgemaakt?

Met een woedenden vloek en een sprong als van een tijger was Moore dadelijk naast hem.

Hij rukte hem de vaas uit de hand, stak er de hand in, en haalde er een ebonieten microfoon uit, die met behulp van een paar ijzerdraadjes in het midden van de vaas was opgehangen.

Die draadjes waren zeer dun, lichtgeel geverfd en volkomen onzichtbaar voor ieder, die niet opzettelijk de vaas ging onderzoeken.

Dezelfde kleur vertoonde de dunne leidingdraad, die door een zeer fijn gaatje in het tafelblad liep en onder het vloerkleed verween.

Schuimbekkend van woede rukte Moore de zware tafel terzijde, zoodat de draad afbrak, maar dat fijne knappende geluid scheen hem plotseling tot zichzelf te brengen. Zijn stem dempend, alsof ook nu nog iemand hem had kunnen hooren, beval hij:

— Alarmeer de brigade! De luisteraar moet nog in huis zijn. Vlug wat. Ik zal deur 2 voor je openen. Ik zal zelf telefoneeren. Dit gaat nu voor! Hij deed een greep onder het blad van de schrijftafel en haalde een kleine hefboom over.

De groene lamp doofde, de witte begon weer te gloeien.

José snelde het vertrek uit.

Moore griste dadelijk de telefoon van den haak.

Zijn gezicht was vertrokken en bleek toen hij met schorre stem en kort afgebeten snel eenige instructies gaf.

Toen smeed hij het toestel weer op den haak, sloeg het tapijt terug, en volgde den loop van de zeer dunne, met zijde omsponnen geleidingsdraad.

In een der donkerste hoeken kwam de draad weer te voorschijn, klom langs de muur op, maakte een hoek en verdween boven een der ramen.

Moore rukte dat venster open, leunde zoover hij kon naar buiten en meende de draad weer in haar loop naar omhoog te kunnen volgen.

Moore was een man, die in normale omstandigheden zijn kalmte bewaarde, maar er waren

in de laatste weken in dit huis, met zijn persoon — en ook met zijn brandkast dingen voorgevallen, die zijn zenuwen ten zeerste hadden geschokt. En de ontdekking van die microfoon, die overduidelijk bewees, dat het grootste gedeelte van het gesprek tusschen hem en den moordenaar van Silly Joe door een onbevoegde was afgeluisterd, maakte hem half dol.

Hij zocht naar een naam — naar een bepaald persoon. — en hij meende beide reeds te hebben gevonden!

— Het werk van dien vervloekten Raffles! siste hij. Wie zou het anders kunnen zijn? Wie zou het anders durven wagen, mij hier in mijn eigen hol te komen tarten? Maar zullen wij er dan nooit in slagen, dien vervloekten Engelschman te verdelgen? Maar ditmaal zal hij gevonden moeten worden, of Bastides is verloren, want dan kan alle vriendschap met de politie hem niet redden.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

DE JACHT.

Bastides kwam juist bijtijds weer binnen om dien onheilsPELLenden uitroep te hooren.

— Over wien spreek je? vroeg hij, de vuisten gebald en zijn donkere oogen vol ontzetting.

— Over den man, die hier nog in huis moet zijn, over den man, die ons gesprek heeft gehoord en die jou met een enkel woord aan den galg kan brengen, of op den Stoel, als je dat liever hoort. De Centrale gewaarschuwde?

— Het heele huis is al omsingeld.

— Zijn er mannen in de kelders? Raffles kent ze, hij kent al onze schuilplaatsen de hond, naar het schijnt!

— Welken naam heb je daar genoemd? riep Bastides, een stap naderbij komend. Zal hij ons dan altijd den voet dwarszetten?

— Dat schijnt zoo! schreeuwde Moore. En bedenk het wel, Bastides, jouw huid is ermee gemoeid. Als hij dit overleeft, dan ben je er gloeiend bij, man! Dan zal zelfs ik je niet kunnen beschermen, met al mijn mooie connecties bij de politie.

— Maar hij zal het niet overleven! zeide Bastides vol haat. Ik heb hier een klein dingetje bij mij, een eigen bedenkfel, dat geen leven maakt, maar dat even zeker doodt, als de beet van een Cobra....

Bastides had een klein voorwerp uit zijn zak gehaald, dat zeer veel gelek op een heel gewoon kinderpistooltje. Alleen was het iets grooter, de loop was dik, maar het caliber daarentegen was zeer klein.

— Neen, het is niet voor kogels! zeide Bastides als een antwoord op een onuitgesproken vraag. Het is een windpistool, het maakt geen leven, ik erken dat het niet verder draagt dan een dertigtal meters, maar wie ook slechts een schram krijgt van de fijne naaldjes, die dit dingetje afschiet, die is ten doode opgeschreven — tenzij ikzelf hem het tegengif toedien, dat ik zelf he bedacht!

— Prachtig! Vervolg die theoretische uit-

eenzetting nu maar op een meer geschikte tijd en maak nu liever een practisch gebruik van dat ding. De kerel die luisterde, wie het ook was, kan dit huis onmogelijk al verlaten hebben, want hij moet zich ergens op het dak bevonden hebben met zijn luistertoestel. Tenminste wanneer mijn instructies zijn opgevolgd en jij je plicht gedaan hebt en wee dengeen die nalatig zou zijn geweest. Ga jij nu maar op je eigen gelegenheid zoeken, want jij hebt het meeste belang bij Raffles' verdwijnen, en thans voor goed, en laat dan dat venijnige blaasroertje maar eens bijten!

Bastides knikte alleen maar bevestigend.

Een oogenblik daarna stond hij weer in den gang bij de automatisch sluitende deuren. En voor hij zijn tocht ondernam siste hij voor zich heen:

— Ja, ik zal het laten bijten, jij duivel! En — als je je straf niet herroept als jij me wil scheiden van Molly — dan zal jij er ook van kunnen snoepen!

Hij streelde even het kleine, onaanzienlijke wapen, dat eruit zag als speelgoed, en dat de dood bracht, snel als een bliksemstraal, wierp nog een blik vol haat op de deur, die hij zooeven achter zich had dichtgetrokken, en snelde toen door de gang.

Hij kon zich overtuigen dat de instructies van den chef, nauwkeurig werden opgevolgd.

Bij iedere gangkruising stond een man, alle lichten waren opgedraaid, daar waar het daglicht niet voldoende doordrong, en al die mannen waren goed gewapend.

De gerant was de eerste die hem, met een bleek gezicht, althans een aanknoopingspunt kon geven.

— Het moet die vervloekte electricien zijn geweest, die hier zoogenaamd iets te repareren had! En hij kan ook nog niet weg zijn, want zijn driewieler staat nog altijd buiten!

— Dan zullen we hem ook vinden, en ditmaal

zullen wij niet aarzelen! bromde Bastides, vervuld van wraakzucht en angst om het behoud van zijn leven. De baas denkt dat het Raffles is!

De gerant maakte een beweging van heftigen schrik, waarin ook ongeloof lag, en zijn grijsblauwe oogen, begonnen op een eigenaardige wijze te draaien, terwijl zijn slappe mond openviel als van een oude vrouw en hij stotterde lijkbleek:

— Als dat zoo is — dan loopt het ditmaal niet goed af. Ik geloof dat het rijk van Moore ten einde gaat. Hij heeft te veel tegenslagen gehad in den laatsten tijd.

— Later kun je verder kletsen, zeide Bastides ruw. Zijn er in den kelder mannen?

— Overal! Alles wat adem heeft en schieten kan of spieren genoeg heeft om een knuppel te hanteeren is gemobiliseerd.

— De uitgang naar zee?

— Een dubbele post!

— De geheime kamer? De gang naar den put? De dubbele muur?

— Maak je niet ongerust — al zou hij al die schuilplaatsen kennen, wat ik betwijfel, dan zou hij er toch niets aan hebben! En wat is jouw taak, José.

— Mijn taak is — hem neer te leggen waar ik hem aantref! zeide Bastides. Een gemeente electricien was het dus?

— Ja, een kerel met een uniformpet.

— Nu die pet zal hij over een half uur niet meer noodig hebben, of je kunt mij radbraken, riep Bastides woest, en toen stormde hij weg, de trap op.

Ofschoon Bastides nog slechts leerling was kende hij het hoofdkwartier door en door. Er was geen kamer, geen gang, geen verbindings-tunnel en geen kelder in het groote gebouw, of hij wist daar nauwkeurig de ligging van.

Er was maar een uitzondering en dat was het particuliere vertrek van Moore.

De wantrouwende bendeleider had daar met eigen hand, en gebruik makend van zijn vroegere vaardigheid als smid en als metselaar, verschillende geheimpjes in zijn vertrek aan e-bracht, die bij een ontsnapping en ook wel bij andere dingen van nut konden zijn.

Het was streng verboden daar onderzoek naar te doen, en wie het toch onderzocht — die boette zijn onbeschaamdheid met een snellen en pijnlozen dood door den kogel.

Dan was er weer een toegevoegd aan de lange lijst van de op geheimzinnige wijze verdwenen personen, de politie stelde op verzoek van de familie en om haar geweten te sussen een onder-

zoek in dat van te voren tot vruchteloosheid gedoemd was en een week later sprak niemand meer van den verdwenen man.

Zoo volgde Bastides de zekerste en kortste weg toen hij naar het dak snelde. Hij kwam overal gewapende mannen tegen en zelfs een paar vrouwen, die zeer zorgvuldig aan het doorzoeken van de vertrekkende waren, zelfs de badkamers, de duistere gangkasten, waarbij een krachtige zaklantaarn dienst moest doen, kortom alle schuilhoeken.

Neimand scheen echter nog aan den grooten daktuin te hebben gedacht, die een aanzienlijk gedeelte van het platte dak in beslag nam.

Toen viel het hem plotseling in, dat het onzin was daarboven een onderzoek te doen. Het was prachtig weer, en het kon niet anders of tientallen gasten hadden zich met de groote lift naar boven laten brengen, om daar beschut door de groote zonneparasols en genietend van een onvergelykelyk schouwspel over de bergen en de zee de lunch te gebruiken.

Er waren daarboven ook kellners, en het leek volkomen onmogelyk, dat de zoogenaamde electricien daar rustig zou hebben kunnen luisteren, zonder dat het iemand opviel.

Toen kreeg Bastides een schranderer inval. Hij dacht aan den draad!

Hij trad de eerste de beste logeerkamer binnen, opende een raam en het toeval bleek hem gunstig te zijn geweest — op geen voet van zijn oogen verwijderd liep daar de geleidingsdraad langs den gewitten muur, er nauwelijks van te onderscheiden, daar ook de zijde waarmede de draad was omwoeld, wit was.

Een verdieping hooger verdween de draad door een venster.

Bastides liet zijn oogen over den achtergevel dwalen, die breed en glad was.

Het leek volmaakt buitengesloten, dat zelfs de sterkste, stoutmoedigste acrobaat, langs dien gevel naar beneden was gegaan, tenzij hij voorzien was van een sterk knoepentouw of een touw ladder.

Van iets dergelyks was echter niets te bespeuren. En siduerend van een woeste vreugde bij de gedachte dat zijn man hem niet kon ontsnappen, snelde Bastides de kamer weer uit, vloog een trap op, bereikte een soort van nood- of brandgang — en nauwelijks was hij daar of hij schoot ook, heel vlug, maar toch niet zonder goed te mikken!

Want het noodlot had den electricien juist in dienzelfden gang gedreven, waar hij doende was, een rol zeer dik en blijkbaar zeer sterk touw

te vieren uit een raam, dat juist boven een plat was gelegen.

De man moest het venster dus hebben geopend op het zelfde oogenblik dat José Bastides zijn eigen hoofd weer uit het venster van de logeerkamer terugtrok!

De man had nauwelijks tijd om zich uit zijn halfgebukte houding op te richten ofschoon hij den schutter had moeten zien.

Hij slaakte een scherp kreet van pijn, bracht de hand aan zijn rechterzijde en zakte toen, als door den bliksem getroffen langzaam in elkaar.

— Of het ook goed werkt! mompelde Bastides, de ziel vervuld van duivelsche vreugde.

Hij stak het wapen in den zak, en trad op den man toen, die hij getroffen had.

— Midden in de borst en op geen vijf meter afstand, zeide hij voldaan. Een gifslang zou zoo gauw den dood niet brengen. En niet meer geluid, dan het afstrijken van een lucifer maakt.

Hij was zijn slachtoffer tot op twee passen genaderd, dat in een zonderling gekromde houding tegen de muur van de smalle gang lag, alsof hij in een slaafsche houding, als een biddende derwisch, den vloer met zijn voorhoofd aanraakte, en lichtte zijn fraaigeschoeide voet op om den doode om te wentelen en zoodoende in het gelaat te kunnen zien.

Op hetzelfde oogenblik werd die voet vastgegrepen, en voor Bastides zijn evenwicht had kunnen herwinnen, lag hij op den grond.

Hij tastte naar zijn wapen, vloekend en schuimbekkend maar voor hij iets had kunnen grijpen dat hem dienstig had kunnen zijn, had de zoogenaamde doode hem bij de polsen gegrepen, overeind gerukt en hem toen opnieuw neergeveld, met een zoo geduchten swing als hij zelfs van een levenden tegenstander nooit had ontvangen.

Toen Bastides weer genoeg besef van de buitenwereld had om van zijn eigen bestaan op de hoogte te zijn, zag hij, als door een waas, den man, die hij had denken te dooden, en zijn zakken waren leeg!

Niet alleen zijn wapens had hij niet meer, maar hij miste ook zijn sleutelbos, zijn portefeuille, tot een handvol goudgeld toe. Of liever — hij miste dit alles nog volstrekt niet, want het besef van dat verlies zou pas veel later tot hem doordringen.

Op dit tijdstip ontbrak hem alleen maar zijn moorddadig wapen, en hij wist dat hij machteloos was en hij keek vol haat en met een soort van bijgeloovige verbazing naar den man, die

daar glimlachend tegenover hem stond; met de vuisten in de zijde gesteund, en die met eenig leedvermaak in zijn stem zeide:

— Die vergiftige stiften zijn verraderlijke, leelijke dingen, mijnheer Bastides — maar zij hebben een tekortkoming — zij kunnen niet door een kogelvrij pantser heendringen, dat zelfs browninkogels tegenhoudt. Ja, zoo moet de beklagenswaardige gangster tegenwoordig op alles verdacht zijn. De strijd om het bestaan wordt jullie wel zeer moeilijk gemaakt. Je weet nu zeker wel Bastides, dat ik het in mijn macht heb, je op den electrischen stoel te brengen? Maar dat zou groote last meebrengen. De omstandigheden zijn je in dit opzicht nog al gunstig. Ik zal namelijk moeite genoeg hebben, hier heelhuids vandaan te komen. Ik had juist dat aardige platje in het oog gekregen, toen je mij zoo onverhoeds overviel. Maar jij mag me natuurlijk niet in den weg loopen — want helaas ik heb zooeven reeds de treurige ontdekking gedaan dat de aftocht via dat platje mij ook al is afgesneden. Er staan vier mannen op de binnenplaats, die den geheelen gevel kunnen bestrijken met hun vuurwapens, en dat zouden ze doen ook, want we zijn hier nu eenmaal in Amerika. Was jij die onhandige, die de vaas omsmeet. Dat zal ik je dan niet zoo spoedig vergeven, Bastides, als mij daartoe tenminste de gelegenheid wordt gelaten.

Onder het uitspreken van deze woorden had Raffles reeds een kort stuk van het touw afgesneden en hij bond er nu de handen en de enkels van Bastides mede, op een wijze, die getuigenis aflegde van de ongehoorde sterkte zijner zenuwen, en de vlugheid, waarmede hij kon handelen. Ten overvloede bewees het ook nog zijn vaardigheid in het boeien van zijn tegenstander, want Bastides voelde, toen het werkje was afgeloopen, dat hij geen vinger kon verroeren.

Hij kreeg zijn eigen zijden pochette in den mond geduwd, zoodat hij ook niet meer kon schreeuwen.

Er waren deuren genoeg in de omgeving, en toen alles klaar was — het leek Bastides veel langer, maar het geheele geval had zich binnen een paar minuten afgespeeld, toen sleepte Raffles hem, na hem zonder veel omslag op den rug te hebben gelegd, bij zijn voeten een van de kamers binnen, tilde hem op een keurig opgemaakt bed, bond hem aan dat bed vast met een laken en verliet den man in een toestand, die zich gemakkelijker denken dan beschrijven laat.

En intusschen duurde de jacht voort. Op het voorplein waren nu niet minder dan acht

mannen, op een geheimzinnige, snelle wijze gealarmeerd, want op de organisatie van de bende van De Roode Cirkel viel niets van te merken.

Er heerschte een tucht als hij het leger, en wat men de estafettedienst zou kunnen noemen, was voortreffelijk geregeld.

Daarenboven kon men er zeker van zijn, dat er in het huis van Moore op ieder oogenblik van den dag en den nacht op zijn minst een dozijn leden van de gevaarlijke organisatie zich ophielden en bliksemsnel konden er hulp-troepen worden aangevoerd.

Moore was in zijn kamer gebleven en leidde van daaruit de krijgsoperaties.

Hij werd echter van minuut tot minuut driftiger en wraakzuchtiger, want zijn onderbevelhebbers konden hem telefonisch slechts zeer ongunstige berichten melden.

Het groote huis was reeds voor driekwart onderzocht, men was op het dak geweest, men had de kelders onderzocht, alsof het niet een mensch maar een muis betrof, en sommige begonnen reeds de meening te opperen, dat Raffles met een vliegmaschine moest zijn ontkomen, ofschoon dit volmaakt onmogelijk geleet, want inderdaad zaten er op dat tijdstip in den daktuin bijna honderd bezoekers, aan wie al die drukte daarbeneden in dat huis volmaakt ongemerkt voorbijging.

Toen kwam de tijding die Moore bijna deed stikken.

Men had in een der weinig gebruikte logeerkamers op de bovenste verdieping Bastides gevonden, op een bed vastgebonden en gekneveld en die er na zeer veel moeite ingeslaagd was, zijn zijden pochette voor de helft stuk te kauwen, en zoo een zwak geluid voort te brengen, dat de aandacht van een der brigades had getroffen, die nog altijd op zoek waren naar den electricien.

Natuurlijk maakte men den man onmiddellijk los, maar het bleek dat er toen al twintig minuten gepasseerd waren, en de kans werd hoe langer hoe kleiner, dat men Raffles nog zou vinden, zoo werd de electricien reeds algemeen genoemd — al leek dit volmaakt onmogelijk, daar alle uitgangen bezet waren.

Telefonisch schreeuwde Moore, zoodra men hem het vinden van Bastides had gemeld om den gerant en de man met zijn slappe mond, zijn grijsblauwe oogen en zijn bekend alpinopetje op, waarmede hij zijn kaalheid aan het oog onttrok, kwam verschrikt toeloopen.

— Ik moet nog meer mannen hebben, Dayton, zeide Moore, schor van woede. Al

zouden alle jongens moeten helpen, al zou ik iedere steen moeten omkeeren en nog eens omkeeren, vinden zal ik hem. Zorg daarvoor!

— Wil ik Briggs waarschuwen? stelde Dayton voor, zelf bibberend van ontsteltenis.

— Waarom de politie?

— En waarom niet de politie? Als het werkelijk Raffles is, zullen zij de handen dichtknippen dat zij hem hebben.

— En het eerste wat hij zou zeggen, merkte Moore schamper op, zou een aanklacht tegen.. nu ja, dat gaat jou geen steek aan. Laat ik je alleen maar zeggen, dat Bastides groot gevaar loopt. Jongens van den troep moet ik hebben, dat is alles wat ik je vraag. Schiet op en sta me niet als een idioot aan te kijken.

Ontdaan verliet Dayton het vertrek weer.

Een oogenblik daarna, zagen zijn ondergeschikten hem overijld Moonshine Palace verlaten, door de hoofddeur, die door vier man bewaakt werd, en nadat hij om zijn tweezitter had geroepen.

Moore bleef in zijn kamer ijsberen, totdat er weer op de deur geklopt werd, die hij met den hefboom moest openen, voor Bastides het vertrek kon binnenstroompelen — want hij was nog onzeker ter been, als gevolg van den verschrikkelijken slag, dien hij daarboven in ontvangst had moeten nemen.

— Het pistooltje werkte dus niet zoo onberispelijk? vroeg Moore honend.

— Het pistool werkte goed genoeg, maar hij droeg een pantser, zeide Bastides vloekend. Daar gaan zelfs kogels niet doorheen, volgens zijn eigen zeggen. Hij heeft mijn wapen gehouden, de schurk! Ik kom je nu verlof vragen om heen te gaan Moore — ik heb niet veel iust om hier af te wachten, totdat hij de politie op me afstuurt.

Op dit oogenblik werd er heftig op de deur geranseld en een vrouwenstem schreeuwde:

— Doe open, Moore! Doe dan toch open, ezels!

Moore trok opnieuw den hefboom terug en Molly stormde binnen, en schreeuwde, zonder eenig ontzag voor den chef.

— Had jij Dayton uitgestuurd om jongens te halen?

— Niet uitgestuurd, dat kon hij telefonisch doen natuurlijk.

— Maar hij is er met zijn auto vandoor!

— Wat bedoel je met „vandoor”? stamelde Moore, lijkbleek wordend.

— Daar bedoel ik mee „vandoor”, stomkop, gilde de vrouw buiten zichzelf van woede, want Dayton zit in zijn loge, of liever hij ligt

er met een blauw oog, dat zeker een pond dure boter zal kosten, en het andere dichtgeslagen, met zijn valsch gebit naast zich, zonder zijn mooi alpinopetje, en met zijn kalen knikker in een plas, dien ze eerst voor bloed aanzagen, maar het was maar port — jammer genoeg! Hij was in zijn hemdsmouwen, hij was zelfs zonder vest, hij had zelfs zijn — enfin, zijn derde kleedingstuk niet meer aan! Daar lag hij in zijn hemd, en zijn dikke corpus was bijeengebonden als een bosje sprot! En wat verder lag de pet van jullie electricien natuurlijk evengoed gestolen als de heele driewieler, met het gemeenteopschrift! Jullie zijn knappe

jongens, en jij bent wel in staat om een bende aan te voeren, Moore! Ja, of je me nu aankijkt, bang ben ik niet voor je, en dat ben ik nog voor niemand geweest. Begrijp je nu waarom ik zeg dat Dayton er vandoor is? Dayton was Raffles! Hij had zich een buik gemaakt met een sofakussen, en dat heb jij niet eens gezien!

Er kwam iets van afgrijzen op het bleeke gelaat van Moore, hij viel neer in zijn stoel en mompelde voor zich heen:

— Ik kan het niet gelooven — dat een man over zulke duivelskunsten kan beschikken — hij geleet op Dayton als de eene druppel water op den anderen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK V.

„DE ROODE CIRKEL” STRAFT.

Moore had onder deze omstandigheden niet veel lust, op dat oogenblik nader in te gaan op den moord op Hastings, want hij had aan heel andere dingen te denken, en zoo kon Bastides met zijn opgezwollen wang en een beetje hinkend de kamer verlaten, waarin vonnis over hem was geveld en vervolgens het huis.

Maar Moore vergat nooit iets, wat er ook mocht gebeuren.

En zoo ontving Bastides dus nog in den loop van dienzelfden dag in een goed gesloten enveloppe, die er heel onschuldig uitzag een korte waarschuwing van den Raad van Vijf, die echter aan duidelijkheid niets te wenschen overliet.

Het papier waarop de waarschuwing getikt was, heel zakelijk en nuchter droeg in den rechterbovenhoek het dreigende embleem van het misdadigersgenootschap.

En daaronder stond met kleine, roode lettertjes *Omnia vidimus* (wij zien alles).

Spoedig genoeg zou de verschrikkelijke beteekenis van die woorden in al haar noodlotrigen omvang blijken....

Bastides ontving dit briefje op zijn club. Er zijn er in Los Argeles een viertal, en hij behoorde tot een van de rijkste daarvan, ofschoon men de leden niet gaarne zou begroeten in een deftig salon.

Het briefje bevatte slechts deze weinige woorden: „Denk aan het bevel van den chef, en volg het ten spoedigste op. De Raad van Vijf.

Bastides stak het briefje met een duister gelaat in zijn zak, stond een oogenblik in gedachten verzonken, maakte een gebaar van woede, en begaf zich naar de conversatiezaal, waar zich op dit oogenblik slechts zeer weinig leden ophielden.

Naast dien zaal was een vertrek, bestemd voor degenen die rustig wilden schrijven of lezen.

Hij nam plaats voor een der lessenaars, nam een vel papier en verzonk opnieuw in nadenken. Hij begreep maar al te goed dat zijn toestand hier onhoudbaar was geworden, na hetgeen er was geschied.

De man die het gesprek in de kamer van Moore had afgeluisterd, wie hij dan ook was, zou stellig niet zwijgen, en zelfs de hooge protectie van Moore, de hulp van een plichtsvergeten commissaris, zouden hem ditmaal niet kunnen redden.

Er was een heftige strooming onder de bewoners van deze stad, die aandrongen op de grootste strengheid jegens de misdadigers, nu de ontvoeringen van kinderen en meisjes hoe langer hoe talrijker werden, en de bloedige misdaden met den dag in gruwelijkheid toenamen.

Bastides had die strooming gadeslagen en waarschijnlijk zou hij er minachtend de schouders over hebben opgehaald als niet die paar krachtige persoonlijkheden zich voor die beweging hadden gespannen, die een algeheele zuivering beoogde, die het misdadigers gespuis geheel wilde uitroeien.

Zoo was er juist een nieuwe hoofdcommissaris aangesteld, die volmaakt onkreukbaar was, onomkoopbaar, en vervuld met het vaste voornemen een einde te maken aan de onduldbare terreur van de misdadige elementen.

Neen, er bleef niets anders over dan het hazepad te kiezen, en vooral niet te lang meer te wachten totdat het wellicht te laat zou zijn.

Hij trok het vel papier naar zich toe, schroefde zijn gouden vulpenhouder uit, en begon te schrijven.

Een kellner was in de deuropening komen staan en leunde blijkbaar vermoeid tegen de deurpost, met den rug naar hem toegewend.

Maar tegenover die deur hing een groote spiegel en als de kellner dit verkoos dan kon hij daarin de bewegingen van Bastides gemakkelijk gadeslaan.

Bastides had den aanhef van zijn brief geschreven:

— mijn aangebeden Molly! Ik moet....”

Toen hield hij op, even plotseling als hij begonnen was, kneep het briefpapier tot een prop, en wierp die met een driftig gebaar in den kleinen prullemand van gevlochten zilverdraad, die naast de kleine schrijftafel stond.

Hij stond op, bergde zijn vulpen weer op,

liep haastig voorbij den vermoelden kellner, die zijn nagels stond schoon te maken en ging naar de vestibule, waar de telefooncel was.

Zonder zich te overhaasten ging de kellner naar binnen, bukte zich over het prullenmandje, vischte er de prop papier uit, ontvouwde hem, las de paar woorden die op het papier stonden en bergde het toen weg, alsof het een kostbaar document was.

Toen ging ook hij telefoneeren....

Bastides was pas na een minuut of tien gereed, verliet de telefooncel, liet zich in de vestiaire zijn overjas geven, en verliet de club, om in een der groote hotels te gaan dineeren.

Zijn zwarte oogen gingen zoekend in het rond, maar hij zag geen enkel politiegezicht, en dat stelde hem weer eenigszins gerust.

Zes tafeltjes verder zaten twee heeren te dineeren, keurig gekleed, die nu en dan vluchtig zijn richting uitkeken.

Hij kende die twee mannen niet — hij wist niet dat zij hem des te beter kenden.

Molly moest dien avond optreden in een groote revue, in het theater van Broadway, waarin zij een belangrijke rol vervulde.

Hij wist dat hij haar slechts met de grootste moeite zou kunnen spreken, en om tal van redenen was het ook beter, haar dien avond niet meer op te zoeken, al werd hij ook verteerd van verlangen, en al kostte het hem de grootste moeite, niet aanstands in een auto te springen, en zich naar den artisteningang van den schouwburg te laten rijden, waar hij steeds toegang had.

Het voortreffelijke diner scheen hem niet te smaken en hij betaalde met een ongeduldig, norsch gelaat, liet zich een fijne sigaar brengen, stond op en ging heen.

Op hetzelfde oogenblik schenen ook de twee heeren hun maaltijd beëindigd te hebben, want ook zij wierpen wat geld neer, en verlieten haastig de eetzaal.

In de vestibule kocht Bastides aan het krantenstalletje het avondblad en in een stil hoekje begon hij haastig de opzienbarende koppen der groote artikelen te lezen.

Er dreigde een heftig conflict tusschen Japan en Rusland, de conferenties te Genève stonden op mislukking, er was een aanslag op Hitler gepleegd, de oude wereld kraakte in haar voegen — het liet hem alles volmaakt onverschillig.

Hij bleef koortsachtig verder zoeken, en eensklaps verstrakte zijn gelaat, en zijn oogen bleven met een uitdrukking van ontzetting gevestigd op de volgende weinige regels:

„Naar men ons mededeelt heeft de politie

een spoor gevonden inzake den geheimzinnigen moord op Jozef Hastings, bijgenaamd Silly Joe, die dezer dagen in den expres naar Los Angeles werd doodgestoken. Naar het schijnt is ieder oogenblik een arrestatie te verwachten in de onderwereld”.

Even klopte het hart van Bastides met wilde slagen in zijn borst.

Toen herwon hij zijn kalmte. Hij liet de krant dalen en keek in het rond. De vestibule was zoo goed als geheel verlaten. Er zaten in de rieten stoelen een paar dames te rooken, en niet ver van de deur stonden twee keurig gekleede heeren die eruit zagen alsof zij nog niet goed wisten, wat zij met hun avond zouden aanvangen.

Bastides wist het des te beter.

Hij wierp het blad achteloos neer, knoopte zijn overjas dicht, verliet het hotel, riep een taxi aan en liet zich naar zijn huis brengen.

Wat verder stond een fraaie blauwgelakte tweezitter stil met de kap gesloten, waaruit twee goedgekleede, cigarettens rookende heeren stapte.

Nog altijd schenen zij niet goed te weten wat zij moesten doen met hun avond — want het waren, toevallig zeker, dezelfde heeren van het zesde tafeltje en die zoo dicht bij de deur van de vestibule hadden gestaan.

Bastides bewoonde een fraaie flat, zes kamers beslaande. Zijn laconieke Japansche bediende ontving hem met een korte buiging, en scheen de onrust van zijn meester volstrekt niet op te merken — en als hij ze opmerkte, dan nam hij er volstrekt geen notitie van, als een echte Aziaat.

— Koffers pakken, Ino! beval Bastides kortaf, terwijl de bediende hem ontdeed van zijn overjas.

— Gaan wij op reis, mijnheer? vroeg Ino kalm.

— Niet wij — maar ik alleen! Althans — maar dat raakt je niet. Zie maar naar een anderen dienst uit, Ino, want ik vrees dat ik je voorloopig niet kan houden.

— Zooals mijnheer verkiest, zeide de Japanner laconiek. Mijnheer wil mij zeker wel een getuigschrift geven?

— Als ik er den tijd voor heb, antwoordde Bastides, ongeduldig zijn horloge raadplegend. Pak mijn rundlederen valies en de groote suitcase, dat is voldoende.

— Mijnheer neemt zijn smoking en rok mee?

— Niet noodig! Het geruite pak, mijn rijcostuum, het blauwe complet, het grijze wandelpak en dan ondergoed. Schoenen ook, natuurlijk. Je kon dat zelf wel weten, Ino!

Reken erop, dat ik maanden wegblijf. Ik ga naar mijn kamer. Over een uur moet alles klaar zijn.

En Bastides trad zijn werkvertrek binnen — want dit lid van de onderwereld, deze gangster, deze man, die een moord gepleegd had uit wraakzucht, en die moord zorgvuldig had voorbereid, hield niet alleen veel van litteratuur maar schreef zelf ook! Maar hij had ook een zeer uitgebreide correspondentie, en die begon hij nu met een snelle, geoefende hand te ordenen en te schiften.

Hij verscheurde vele brieven, en eenige verbrandde hij in de vlam van een kaars.

Het was een met verfijnde smaak gemeubelde kamer, het vertrek van een man die van weinig, maar fraaie dingen in zijn kamer houdt, en die dingen goed weet te plaatsen.

Hij trok laden open en sloot ze weer, en uit een ervan nam hij een splinternieuwe Browning van vrij groot caliber, onderzocht ze, en schoof een reep met patronen in het magazijn.

Het scheen hem een soort van opluchting te geven, dat hij zich weer gewapend wist, en even kwam er een glimlach op zijn bleek gezicht.

Hij opende een klein, ijzeren kistje, nam er een portefeuille vol bankbiljetten uit, liet die in zijn binnenzak glijden, moest eenigen tijd zoeken naar een rijbewijs en andere papieren, en toen hij klaar was liet de pendule van Sèvres porcelein op een mooi, oud kastje van wortelnoten-hout, een enkele slag hooren — het was half twaalf.

Hij stond verschrikt op, wierp de laden dicht, en schreeuwde luid door een tusschendeur:

— Ben je gereed, Ino?

— Het valies en de handkoffer zijn gepakt, mijnheer, antwoordde de Japanner met zijn toonlooze, wat sissende stem.

— Draag ze naar beneden, en rijd de tweezitter voor.

— Moet ik mijnheer naar een station rijden?

— Neen — ik ga niet naar een station, ik gebruik den wagen. Zorg dat de benzinetank boordevol is.

— Goed mijnheer, en mijn getuigschrift?

— Geen tijd — later.

— Zooals mijnheer wenscht, zeide Ino onverstoorbaar. Dan wensch ik mijnheer een goede reis en veel geluk!

De misdadiger wierp zijn bediende een korte zonderlinge blik toe, en toen mompelde hij, plotseling de kleine, gele hand grijpend:

— Ja, wensch mij geluk toe, Ino — dat zal ik noodig hebben. En viug nu! Over vijf minuten moet ik weg kunnen rijden.

— Hij hoorde niet zonder moeite de zware valiezen naar de gang dragen, hij hoorde het gonzen van de lift, hij liet zijn oogen nog eens rondgaan in dat vertrek, wat hem lief was geworden, slaakte een diepe zucht — toen zette hij, gedreven door een zonderling, dwingend gevoel de pendule stil, greep de overjas en den hoed, die Ino reeds gereed had gelegd en snelde het vertrek uit, alsof hij inderdaad reeds moest vluchten.

Op straat gekomen, keek hij even rond, gereed om zijn vrijheid duur te verkoopen, maar er was niets bizonders te zien in de breede, stille straat.

Wat verder stond een blauwe tweezitter stil. Zijn eigen wagen stond voor den deur en zijn twee koffers waren reeds op den bagagedrager vastgesnoerd.

Ino stond in een onderdanige houding bij de deur en vroeg zacht:

— Hoe lang wil mijnheer dat ik in de woning blijf?

Bastides scheen uit een droom op te schrikken en antwoordde verstrooid:

— Zoolang als je zelf wilt — of je kunt ook wel dadelijk gaan. Wacht, hier is een halve maand loon.

— Ik heb maar op een week recht, mijnheer.

— Dat was ik vergeten, maar houd de rest toch maar.

— Laat mijnheer geen adres achter waarheen ik zijn brieven moet opsturen?

— Adres, herhaalde Bastides, even over de oogen strijkend, voorloopig heb ik nog geen vast adres. Blijf hier nog maar een week wonen, dan hoop ik je iets naders te kunnen berichten. Vaarwel Ino.

Hij was reeds in de auto gesprongen, die vooruit schoot, en de Japanner keek den wagen met zijn onbewogen gezicht, een oogenblikje na, en hij ging pas weer binnen, toen ook een blauwe tweezitter hem gepasserd was....

Bastides reed zoo snel hij kon door de nieuwe wijken van de zich zeer snel uitbreidende stad, de stad die door, en om, en van de film bestaat.

Toen kwam hij in het drukkerde gedeelte, de lichtreclames begonnen op te vlammen, hij reed langs schel verlichte bioscopen, en toen reed zijn wagen de Broadway op, die wel niet te vergelijken is met de New Yorksche, maar die toch weinig minder druk is, en tal van groote theaters en bioscopen telt.

Daar was de schouwburg al, waar Molly had moeten optreden.

Het gebouw was reeds in duisternis gehuld de voorstelling was dus reeds afgelopen.

Hij liet zijn wagen den tamelijk breeden,

maar zeer donkeren zijstraat inzwaken en op dat zelfde oogenblik reed de blauwe tweezitter heel langzaam die zijstraat voorbij en iemand die binnen zat, stak een gestrikten arm uit het portierraampje en wuifde even met een krachtige zaklantaarn die van een robijnrood glas voorzien was.

De artisten ingang lag een meter of twintig van Broadway verwijderd en Bastides hoorde juist met een harden slag de vrij zware deur dichtslaan.

Op een paar meters afstand deed hij zijn wagen stoppen opende vlug het portier en stapte op het trottoir.

Op den lagen stoep zag hij de gestalte van Molly, die hem ongeduldig wenkte.

En dit was het laatste wat José Bastides op deze wereld zou aanschouwen. Van den anderen kant van de straat kwam niet al te snel een groote, gesloten auto aanrijden.

En juist toen Bastides met uitgestrekte armen op de vrouw wilde toelopen, braakte die wagen door het geopende portier vlammen roode vuurstralen uit, zeer snel op elkander volgend, een mitrailleur ratelde in een helsch tempo, en met kogels als doorzeefd zonk Bastides zonder een klacht te slaken badend in zijn bloed op het trottoir neer.

Er liep juist een klein meisje voorbij, dat door een enkelen kogel doodelijk werd gewond en de oude portier van den schouwburg, die juist de deur op het nachtslot had gedaan, kreeg een kogel in den schouder.

Toen reed die wagen snel, zonder dat iemand van de inzittenden te zien kwam, de straat geheel ten einde, en verdween om den hoek van Broadway, zelfs nog voor Molly goed tot het besef was gekomen van hetgeen er was geschied.

Toen vloog zij met een krijschende schreeuw op het roerloze lichaam toe, deinsde huiverend terug, en begon toen plotseling jammerend om hulp te roepen — een hulp die onmogelijk meer kon baten.

Het bleek dat niet minder dan zeventien kogels den ter dood veroordeelden hadden getroffen — hij moest onmiddellijk dood zijn geweest, want drie van die kogels hadden het hart geraakt.

Een wagen van den Geneeskundigen dienst kwam en bracht hem weg, en naast de baar zat Molly, de zeer weinig sentimenteetele, en hield de doode hand vast in haar levende en haar gelaat was trak, roerloos en wit als marmmer.

Maar in de oogen lag een uitdrukking, die niet van smart getuigden maar van wilde, toemelooze begeerte naar wraak.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettmerken:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES R.

CLIX

PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VI.

DE VERGIFTIGDE WIJN.

In Chicago zou men waarschijnlijk aan het geval niet meer dan een regel of tien gewijd hebben, want daar zijn zulke wraaknemingen aan de orde van den dag, en er is een waar bloedbad noodig, waarbij een tiental mannen tegelijk worden gefusilleerd om de afgestompte zenuwen der Chicago'ers nog een weinig te kunnen prikkelen.

Los Angeles is minder groot, en daar baarde de zaak vrij veel opzien. Er werd onmiddellijk een zeer streng onderzoek ingesteld, maar wij kunnen dit wel aanstonds zeggen, het leverde niet het minste resultaat op.

De politie ontving een anoniem briefje, klaarblijkelijk met een verdraaide vrouwenhand geschreven, en waarin op zeer duidelijke wijze een zekere bendeleider als de eigenlijke aanstichter van den laffen moord werd genoemd, en men deed ook onderzoek in die richting, maar er waren geen bewijzen hoegenaamd, niemand had de gesloten auto gezien, de verklaring van Ino, leverde al evenmin eenig nut op, en zoo moest ook deze zaak binnen weinige dagen worden beschouwd als te zijn „geclasséerd”.

Het arme, onschuldige meisje, dat toevallig langs kwam, stierf, men moest den portier een arm afzetten tot aan den schouder, want er kwam een infectie bij, de dooden werden ter aarde besteld, en de verslaggevers van de bladen keken uit naar andere copie.

Er waren drie dagen verlopen na den veraderlijken overval, die door de bedrijvers zeker wel een straoefening zou worden genoemd, en alles ging bij Moore zijn gewonen gang.

Er kwam veel geld binnen, na een tijdperk van grooten malaise, en bendechef scheen in een zonnig humeur te zijn.

Dien avond wandelde hij met de handen in de zakken van smoking door de groote eetzaal, bijna geheel gevuld, en waar het heerlijk rook naar voortreffelijke spijzen, toen hij plotseling bleef stilstaan op het zien van Molly, die in gezelschap van eenige vrienden op den drempel van den breeden voornaamsten toegangsdeur van de zaal stond, en vroolijk wuifde naar eenige kennissen, die daar dineerden.

Er ging juist een kellner voorbij, en Moore zeide hem in het voorbijgaan zacht:

— Let een beetje op haar!

— Op Molly, chef?

— Natuurlijk! antwoordde Moore ongeduldig. Is ze dronken?

— Kaarsschoon is anders!

— Maar wat drommels, het is acht uur, speelt ze vanavond niet?

— Weggeloopt, het beviel haar niet meer, zei ze. Ik weet het van mijn vriendin, die is kledster in de schouwburg.

Moore haalde even de schouders op en zond den kellner weg.

Zijn oogjes werden klein, toen hij keek naar het vroolijk groepje dat daar was binnen gekomen en hij mompelde voor zich heen:

— Wat is ze verduiveld mooi, als ze een beetje is aangeschoten. Ik heb nog nooit opgelet, dat onze Molly zoo mooi was — en nu ik daar eenmaal heb opgelet zal ik het onthouden ook! Ze vergeet haar laatste schat wel heel erg gauw — maar zoo is ze nu eenmaal, en voor zoover ik weet heeft ze ook nooit van hem gehouden. Arme José — wat een geluk, dat hij dat nooit heeft geweten.

Hij zette zijn tocht door de zaal voort, sprak hier en daar met bekende gasten en kwam zoo schijnbaar argeloos in de buurt van het zoeven binnengetreden troepje.

Er was een heer bij, die Moore in het geheel niet kende, en die niet veel minder dan volmaakt beschonken was, en van de drie vrouwen kende hij Molly, en nog een andere, die hij vroeger wel eens meende gezien te hebben, waarschijnlijk onder de girls van de een of andere revue.

Hij wilde met een kort hoofdknikje voorbijgaan, maar Molly had hem al in het vizier gegrepen en schreeuwde luid:

— Hallo, oude schooier! Hoe staat het leven? Nog altijd zoo gevaarlijk voor de mooie meisjes? Je hoeft er niet om te blozen, hoor! Je bent immers een vrije jongen, hahaha! Kom je niet bij ons zitten?

— Geen tijd! Strakjes misschien als jullie tenminste hier blijven! antwoordde Moore met

zijn beminlijksten grijns. Je schijnt in je humeur te zijn. Molly!

— En waarom zou ik niet? Je bent maar eens jong, en er is nog genoeg pret te beleven op de wereld. Wat voorbij is — dat is voorbij.

— Dat is een soort wijsbegeerte, die ik wel mag! vond Moore. En wat hoor ik, ben je zoo weggegaan uit het Theater?

— Ja, ik had er genoeg van! Dat zwijn, Green, de regisseur, had wat te zeggen over de lijn van mijn beenen. Heb je het zoo zout gegeten? Toen heb ik hem met diezelfde beenen een schop gegeven, met of zonder lijn, en toen lag ik er natuurlijk uit! Hoe denk jij daar over?

Moore, aldus geheel onverwacht verrast, stotterde diep iets, dat onverstaaenbaar was, en toen barstte hij plotseling in een luid lachen uit en schreeuwde:

— Ik heb er geen oordeel over, helaas! Molly, wat ben je dronken, kindjelijf!

— Als het maar niet erger wordt, zeide Molly, plotseling melancholiek.

— Dat hindert niet mijn kind, ik verkoop geen bocht, en wie van mijn champagne dronken wordt, die is gelukkig te prijzen. Zou je mij niet eens willen voorstellen aan de dames en dien heer?

— Voorstellen? Neen, die is goed! Dan zou ik toch eerst zelf moeten weten wie ze zijn! Die eene met dat rooie haar, die danst! Hoe is het, Fanny, dans jij of zing je? Allebei misschien? Mooi zoo. Je hoeft niet zoo tegen me te schreeuwen!

— Ik zeg geen stom woord! protesteerde Fanny verontwaardigd.

Moore had een stoel naar zich toe getrokken en plaats genomen bij het troepje zooals hij herhaaldelijk placht te doen.

Het beviel hem zeer bij dit opgewekt troepje, waarvan alleen de heer eigenlijk ongenietbaar was, want die was reeds zoo beschonken, dat hij geen begrijpelijk woord meer kon voortbrengen.

Moore had zijn plaats zoo gekozen, dat hij naast Molly kwam te zitten.

Zij had haar avondmantel van zich af laten glijden, op de leuning van haar stoel en hij legde even zijn groote, roode hand met de breede vingers op haar blanken arm.

Het leek of zij met een rilling dien arm wilde terugtrekken, maar het volgende oogenblik liet zij een kirrend lachje hooren, en riep, terwijl zij hem een kameraadschappelijken duw tusschen de ribben gaf:

— Niet zoo amicaal, Moore. Ik ben hier gekomen om me te amuseeren!

— Maar niemand belet je het, kindjelijf, zeide Moore zoetsappig.

Hij boog zich wat verder naar haar toe, na een glas wijn in een enkelen teug te hebben leeggedronken, dat hij zich door een kellner had laten brengen en vroeg, voor de anderen onverstaaenbaar, vlak bij haar oor, zoodat haar nekhaar trilde:

— Je bent vanavond bijzonder mooi, Molly.

— En dat heb je nog nooit vroeger opgemerkt, vroeg de jonge vrouw coquet.

— Natuurlijk heb ik dat opgemerkt — maar ik heb dat nooit zoo durven zeggen!

— Natuurlijk niet — toen leefde José nog! zeide Molly, de asch van haar cigaret tikkend, en schijnbaar geheel onverschillig. Je was een beetje bang voor hem niet?

— Ik ben nooit voor iemand bang geweest, Molly. Wie is toch die vreemde snoeshaan, die je daar aan de haak hebt geslagen?

— Je vergist je, hij is niet aan mijn haak gepikt maar aan dien van Fanny. Of misschien wel van die andere. Ik weet het niet. Ik weet evenmin wie hij is. Hij was eerst wel een gezellige broek, maar toen is hij dronken geworden, en nu brabbelt hij wartaal. Jammer. Wel een knappe jongen, vind je niet?

— Kijk je al weer naar een ander uit? vroeg Moore, die haar met zijn oogen verslond, en hij dronk zijn tweede glas leeg.

— Men kan toch niet altijd weduwe blijven, meende Molly luchthartig, en ze haalde haar schouders op.

Heel even drukte Moore een kus op haar arm, en het was een seconde of Molly versteende.

Daarop begon zij schaterend te lachen, wierp zich achterover in haar stoel, en zeide, met haar oogen half dicht:

— Dat had ik nooit van jou gedacht, Moore. Als jij het nog eens doet roep ik om hulp!

— Kom met mij mee, en laat die anderen in den steek! fluisterde Moore schor. Ik zal je een glaasje wijn laten proeven, waarbij dit goedje pure azijn is. Wijn uit mijn specialen kelder, haha!

— En waar zou dat moeten gebeuren? vroeg Molly, haar hoofd schuin gehouden, en haar oogen nu tot smalle kiertjes vernauwd.

— In mijn kamer, Molly! gaf Moore ten antwoord, weer naar haar arm grijpend, dien zij hem snel onttrok.

De dronken heer van onbekenden herkomst was niet zonder moeite opgestaan, en wandelde nu door de zaal, zonder de minste moeite te hebben genomen, zijn gezelschap te groeten en

na achteloos een bankbiljet op de tafel te hebben geworpen.

— Daar gaat onze held ! riep Fanny schamper. Dat zul je nu altijd zien met die nette jongelui — daar heb je nu net niks aan ! Ik krijg net zo lief een klap in mijn gezicht, wat zeg ik — ik drink net zo lief een vol glas water achter elkaar uit, dan met zoo'n fatsoenlijke jongen uit te gaan. Het ras gaat leelijk achteruit, wat zeg jij ervan Moore ?

— Gelijk heb je, Fanny, antwoordde Moore gewichtig. De jongelui van tegenwoordig kunnen niet behoorlijk meer de beest uit hangen. Het ras verwatert. De goede, oude tijd is voorbij. Amerika wordt netjes.

Hij had nogmaals de hand van Molly gevat, en thans liet zij hem die.

Die hand was ijskoud, maar hij voelde het niet, want de zijne gloeide.

Fanny zeide zacht een paar woorden tot haar vriendin, nam haar shawl op, keek even vluchtig rond, griste het bankbiljet van de tafel, deed het handig in haar tasche verdwijnen, en zeide toen luid :

— Wij zijn hier zoo welkom als een paard in een glaswinkel, Moore. Jullie zien ons liever van achteren dan van voren. Ga maar mee, Kitty, ze kunnen ons missen als kiespijn.

Moore vond het niet eens de moeite waard om te antwoorden. Zijn oogen waren alleen maar op de mooie vrouw aan zijn zijde gevestigd.

Hij bukte zich dicht naar haar toe, opende haar hand, legde iets in de palm, en fluisterde :

— Met die sleutel kun je de deur twee openen. Op die manier kun je in mijn kamer komen. Over een minuut of tien ben ik bij je.

— Zoo ? En als ik weiger ?

— Je zult toch niet weigeren ? vroeg Moore, verbleekend. Wat zou je beter kunnen verlangen dan mijn vriendschap ? Iedere vrouw hier in de onderwereld — en ook menige andere zou zich gelukkig achten, als zij mijn bescherming genoot. Oh, je zult niet weigeren !

Molly was opgestaan.

Ze nam langzaam haar avondmantel op, toen haar shawl van Chineesche zijde, toen haar met gouddraad doorstikt avondtasche.

Zij wierp een zonderlingen blik op den man, die daar tegenover haar stond en wilde zich zonder een woord te zeggen omdraaien toen hij met bevende stem vroeg :

— Je zult komen ?

— Ik zal komen !

En toen draaide zij zich voorgoed van hem af, en schreed, schoon als een jonge vorstin en even trotsch door die zaal, die zij nog pas

weinige dagen tevoren met haar vriend, met den vermoorden José Bastides betreden had.

Zij kende zoo goed den weg in dit gebouw, dat zij niemand een inlichting behoefde te vragen. Verscheide malen was zij in de kamer van Moore geweest — maar nimmer alleen.

Het vertrek lag ongeveer midden in het huis, onder den grond, en voor oningewijden was het heel moeilijk te bereiken.

Zij vond deur twee op slot, zooals steeds het geval was, maar nu zou die deur zich voor haar openen, met behulp van den eigenaardig gevormden koperen sleutel, die zij daar in den hand hield.

Het slot maakte niet het geringste leven toen zij aan den knop draaide, de deur ging open.

Zij sloot ze weer achter zich, ging de schaars verlichte gang verder, en draaide den knop om van den deur van Moore's vertrek.

Het was daar natuurlijk stikdonker, en zij schakelde vlug eenige lampen in het groote vertrek in.

Voor den breeden divan bleef zij een oogenblik staan, keek erop neer, en begon op een zonderlinge wijze, zachtjes en lang te lachen.

Toen liet zij zich op een stoel neervallen, en daar zat zij onbewegelijk, wel bijna vijf minuten lang en staarde voor zich uit, met brandende oogen in een gezicht, dat strak was en wit als een laken.

Plotseling veerde zij overeind, want zij had schreden gehoord, en haar gezicht veranderde als bij tooverslag.

Moore trad binnen met een bestoften flesch onder iederen arm.

— Daar ben ik, zoo begon hij. Is het wachten je lang gevallen ? Lieg er maar om en zeg ja !

— Met genoeg ! antwoordde Molly. Geef hier die flesschen. Glazen heb ik al. Je buffet is ruim voorzien, voor een drooggelegd land.

Moore had een kurkentrekker uit zijn zak te voorschijn gehaald, ontkurkte een der flesschen en schonk twee glazen vol.

— Op nieuwe vriendschap ! zeide hij. Wil je niet op mijn welzijn drinken, Molly ?

— Op jouw welzijn ? Dat is misschien wat veel verlangd — maar wij zouden op mijn welslagen kunnen drinken.

— Welk welslagen, vroeg Moore verbaasd.

— Als dat woord je mishaagt — laten wij er van van maken : op het noodlot ! Daar drink ik op, Moore ! Proost, oude schurk !

— Noem me mijnentwege een schurk, maar noem me in geen geval oud, zeide Moore smeevend. Op onze vriendschap dus !

Hij nam een slok zette het glas weer neer, en

kwam op haar toe, maar ze week achteruit, en zei met een korte lach:

— Je houdt je niet aan je belofte! Je hebt mij gebak beloofd en vruchten.

— Heb ik dat, vroeg Moore verbluft, ik herinner er mij niets van! Maar je kunt ze krijgen — er moet nog van alles zijn in het buffet.

— Je schijnt op zulke samenkomsten geprepareerd te zijn! zeide Molly droogjes. Ga maar vlug wat halen.

Het buffet stond in den versten hoek van het groote vertrek.

Moore keerde zich om, en liep daarheen.

En hij zag niet dat de vreemde vrouw bliksemsnel uit haar taschje een kleine flacon van groen kristal haalde, er den stop afnam, en een paar druppels van de inhoud met een hand die volkomen vast was in het glas goot, waaruit Moore zooveen gedronken had.

Even snel verdween de flacon weer in de tasch, en toen Moore met een schaal heerlijke vruchten en een andere met gebak terugkeerde, toen vond hij een glimlachende Molly in een lagen stoel zitten, met de armen achter haar nek

geslagen, en vlug plaatste hij hetgeen hij gehaald had op de tafel en wilde opnieuw op haar toetreden, maar zij beet hem met een bevelend gebaar toe:

— Drink maar eerst eens, dat zal je wel afkoelen.

— Maar wie zegt je dat ik afgekoeld wil worden, vroeg Moore weeklagend.

„Ik!” antwoordde Molly lachend, proost! Zij had haar arm uitgestoken en vatte haar eigen glas aan.

Haar oogen fonkelden nu in haar marmerbleek gelaat, terwijl zij hem met het glas aan de lippen gadesloeg.

Moore had op zijn beurt zijn glas opgenomen. Zijn hand was niet al te vast meer.

Hij keek naar de vrouw met haar rossig, krullend haar, haar vlammeende oogen en langzaam rees het glas de hoogte in.

Maar nog voor het zijn lippen bereikt had kreeg hij door een of andere oorzaak een schok, rinkelend viel het op den vloer aan scherven en de roode wijn vloeide uit over het dikke tapijt.

HOOFDSTUK VII.

HET EINDE VAN EEN SCHURK.

Er had een kort klappend geluid geklonken als van een zweeps slag, en nu stond er eensklaps zonder dat iemand daar zich kon verklaren waar hij vandaan kwam, een man midden in het vertrek.

Het was de dronken heer uit het gezelschap. Maar hij zag er op dat oogenblik alles behalve dronken uit, en in ieder geval was er geen spoor van trilling te bespeuren in de browning, die hij in de opgeheven rechterhand hield, evenmin als in zijn stem, toen hij rustig zeide :

— Ik zou je den raad willen geven, je niet te bewegen voor ik het beveel, Moore ! En wees dankbaar dat ik een vrij goed schutter ben ! Als ik dat glas niet tusschen je vingers had stukgeschoten dan zou je van de wijn gedronken hebben en je zou nu liggen kronkelen op den vloer, ten prooi aan de vreeselijkste pijn en met den dood reeds als vuur in je aderen.

Moore verbleekte op een vreeselijke wijze en keek naar den loop van de browning, waaruit nog een heel dun sliertje rook kronkelde.

Zijn gelaat was vertrokken van ontzetting, zijn lippen waren kurkdroog, zijn oogen hadden een glazige uitdrukking.

Hij moest zijn lippen bevochtigen met zijn tong voor hij er met moeite kon uitbrengen :

— Wat zeg jij daar ? Wie ben jij ? Wat was er met mijn wijn ?

— Ze was vergiftigd.

— Zegt hij de waarheid, jij duivelin, schreeuwde Moore plotseling, de vrouw woest bij den pols grijpend. Heb jij dat willen doen ?

Molly bevrijdde zich met een wilde beweging, en gilte, hem de woorden als het ware in het gelaat spuwend :

— Ja, dat heb ik willen doen, beest. Moordenaar ! Laffe hond, die niet alleen een man tegemoet durft te treden, die de hulp moest inroepen van zes acht gehuurde beulsknechten !

Met een mitrailleur had je mijn jongen, de eenige man, van wien ik gehouden heb, als een schurftigen hond laten neerschieten, wat dacht jij — dat ik ooit naar jou zou hebben geluisterd ? Oh, wat zou ik genoten hebben van je stuip-trekkingen, wat zou ik je gehoond en uitgelachen hebben, als je daar aan mijn voeten zou gelegen hebben, voor eeuwig verdoemd ! En verdoemd zal ook jij zijn, die het mij belet hebt. Op mijn beurt vraag ik jou : Wie ben je ?

De man in het elegante avondtoilet had met een strak, onbewogen gelaat geluisterd en antwoordde nu :

— Ik had dus goed geraden, toen ik je duistere voornemens als het ware van je gelaat las, Molly. Ik wist dat je je ging wreken, ik begreep alleen maar niet op welke wijze. En ik kon de uitvoering ervan niet toelaten. Deze schurk heeft tienmaal den dood verdiend, maar niet op deze wijze. Zoo doodt men zelfs geen schurftig schaap ! En zeg mij nu, Moore — heeft Molly gelijk, en heb jij José Bastides door je trawanten laten vermoorden, heb je hem van een auto uit laten neerschieten ?

— Dat deed ik ! schreeuwde Moore heftig. Hij had inbreuk gemaakt op de reglementen, hij had mijn bevel in den wind geslagen, hij wilde Molly meenemen naar Chicago, tegen het besluit van den Raad van Vijf in.

— Heeft Bastides in den trein Josef Hastings vermoord ?

— Dat heeft hij, waarom vraag je dat, wat heeft dat hiermee te maken ?

— Dat zul je spoedig genoeg merken, antwoordde de vreemdeling rustig. Herken je me dan nog niet, Moore ? Heb je nog niet begrepen wien je voor hebt. Nu dan — ik ben John Raffles ! Boven in den zaal heb ik woord voor woord jullie afspraak gehoord, en ik begreep haar toelag. En ik heb tegenwoordig geen

sleutel meer noodig om deurtwee te kunnen openen. Ik weet andere wegen naar deze kamer, Moore! — wegen, die ij je uitsluitend geheim waande. Ik was hier dus, voor zij binnentrad. Ik heb ook gezien dat zij de druppels vergif in je glas stortte en ik heb je dood verhinderd, maar je straf zal ik niet verhinderen, want die heb je hondermaal verdiend. Je hebt zoeven bekend, dat je José Bastides hebt laten vermoorden.

— En ik heb zelf meegesloten, schreeuwde Moore woest, daar dan! En wat nu verder? Zul jij dat durven getuigen voor de rechtbank. Kom jij als John Raffles mij aanklagen?

— Niet ik persoonlijk, Moore, maar dit! antwoordde Raffles kalm.

Zonder Moore uit het oog te verliezen had Raffles een paar stappen achteruit gedaan, tot hij een kleine tafel bereikte, en daarvan nam hij nu een kleine gramfoon, die nog niet geheel en al was afgeloopen.

Hij zette ze stil, nam er de plaat af, en zeide bedaard:

— Ik ken mij niet het recht toe, de uitvinder van de truc te zijn, Moore. Ze is trouwens heel eenvoudig. Dit is je eigen toestel — maar ik heb er zoeven een blanco plaat opgezet die ook al je eigendom is! Naar het schijnt hoor je dolgraag je eigen stem. Alles wat jullie beiden zoeven gezegd hebt, dat staat op dezen ronden schijf eboniet — en die zal tegen jullie getuigen, dat zweer ik!

Moore, buiten zich zelf van woede zonder acht te slaan op het wapen dat Raffles nog in de hand hield, stormde op hem toe.

Raffles legde vlug de plaat uit zijn handen, en maakte snel en afdoende een einde aan de zaak, door Moore als het ware in de vlucht op te vangen, en met een kaakslag, hard als ijzer, neer te vellen.

Hij bond hem snel met een stuk sterk koord, dat hij uit zijn zak haalde, voor de man weer tot bewustzijn was gekomen, en wel wat tot zijn verwondering liet Molly hem kalm begaan, zonder zelfs een poging tot vluchten te ondernemen.

Toen Moore nu gebonden was, zoodat hij geen lid meer kon verroeren, vroeg zij:

— En wat ben je nu verder van plan?

— Ik ben van plan, de politie op te bellen, die jullie hier kan komen halen. Jij hebt nooit bijzonder veel van mij gehouden Molly. . . .

— Een waar woord, ik heb je altijd gehaat als een booze ziekte, Raffles ik kom er rond voor uit. En even eerlijk beken ik, dat ik je meer dan een man op de wereld bewonder om je kunst,

de gedaante van een ander aan te nemen. Eerder zou ik aan mijzelf getwijfeld hebben, dan dat ik geloofd zou hebben, dat dat dronken moederszontje met zijn uitgestreken gezicht dezelfde man was, dien de jongens mij hebben afgeschilderd. Ik heb geen kans om te worden vrijgelaten?

— Niet de minste kans, Molly, antwoordde Raffles koud. Je bent een zeer gevaarlijk schepsel, en de maatschappij kan er alleen maar wel bij varen, als vrouwen van jouw slag voor langen tijd worden opgeborgen. Ik wil niet ongalant zijn, maar je bent een ware pest! Ga daar op dien stoel zitten. Zoo is het goed.

Dit is je tasch — hier is het beruchte flaconnetje — en dit is het sleuteltje van deur No. 2. Ik zal zoo vrij zijn me dat toe te eigenen. Dat is gemakkelijk voor de politie. En nu zul je moeten toestaan dat ik jou ook een weinig van je bewegingsvrijheid ontnem. Wacht — dit is je shawl, die heel groot en zeer sterk is, naar het schijnt. Dat is wel voldoende. Schreeuwen om hulp zou je natuurlijk niet baten, dat weet je beter dan wie ook. Neen, daar heeft mijnheer Moore wel voor gezorgd, dat men kreten, in deze kamer geslaakt, daarbuiten niet zou kunnen hooren!

Molly liet zich zonder verzet met haar eigen zijden shawl vastbinden op den zwaren stoel.

Met een vreemd lachje om haar lippen keek zij nu en dan naar Moore, die zich niet verroeren kon, maar die weer tot zich zelf was gekomen.

— Wij zitten in de put, Moore, en wij zullen er ons in moeten schikken, oude jongen, zeide zij, met een flikkering in haar oogen.

Raffles heeft ons leelijk te pakken gehad en wij zijn er gloeiend bij. Wat doe ej nu met die plaat.

— Dat zal ik je laten zien, Molly! antwoordde Raffles.

Hij liep op het buffet toe, scheen daar even te zoeken en trok aan een krul van het houtwerk, die tot versiering scheen te moeten dienen.

Oogenblikkelijk opende zich in het eikenhouten schot daarnaast een klein deurtje en vaag kwam een menschelijk hoofd te zien, daarachter.

— Een van mijn helpers, stelde Raffles met een hoffelijk handgebaar voor. Wie het is, zeg ik maar liever niet.

Hij ging de plaat van het tafeltje halen, waarop de gramfoon met haar grooten hoorn en haar ouderwetsch uiterlijk geplaatst was, wikkelde ze behoedzaam in een tafelkleedje, ging ermee terug naar het geheime deurtje en stak ze den onduidelijk zichtbaren man toe,

die daar de wacht scheen te hebben gehouden.

Hij wisselde op zachten toon eenige woorden met hem, het deurtje klapte dicht en Raffles zeide zich weer oprichtend :

— Met dien plaat gaat mijn helper naar den hoofdcommissaris, jullie zullen wel weten dat die nieuwe functionaris zeer streng is — en geen vriend van jullie ! Voor overmaat van zekerheid echter zal mijn vriend die plaat in tegenwoordigheid van minstens zes autoriteiten laten afdraaien ! Hij moet een briefje afgeven, dat ik hier reeds bij voorbaat heb opgesteld. Neen mij niet kwalijk dat ik je eigen briefpapier heb gebruikt, Moore.

— En verder, vroeg Moore op doffen toon.

— Verder ? wel over tien minuten is de politie hier. Ik zal daar in die schuilplaats wachten tot het laatste oogenblik. Pas als ik zeker ben, dat jullie worden weggehaald, blaas ik zelf den aftocht. Het sleutelje van deur twee is natuurlijk ook aan mijn helper meegegeven. Voor zoover ik kan zien sluit alles als een bus. Nog een opmerking ?

— Alleen nog dit ! zeide Moore, terwijl hij Raffles met een blik van doodelijken haat aanzag. Kun jij mij zeggen, wie mijn brandkast geplunderd heeft, een week geleden ?

— Ik genoot dat voorrecht, antwoordde Raffles glimlachend en ik kan je wel zeggen Moore, dat iedere zweem van berouw over die daad mij vreemd is. Ik zal zelfs heel wat anders niet dat geld moeten verrichten om het te reinigen van de smetten die er aankleven !

— En — geloof je werkelijk dat ze me zullen veroordeelen ?

— Ik kan het alleen maar hopen, Moore — en van ganscher harte ! Ik weet wat je zelf verwacht — dat je vrienden bij de politie je ook ditmaal zullen helpen. Maar je vergist je man, als niet alle teekenen bedriegen. En het verheugt me, dat ik ertoe heb kunnen bijdragen, deze stad te bevrijden van een moordenaar, een gemeenen, lagen schurk als jij bent, al heb ik dan ook niet willen aanzien, dat die vrouw je een vreeselijken dood sterven deed.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Plotseling verstrakte zich zijn gelaat, het rimpellooze, bloemzoete, jonge gelaat het gezicht van het moederszontje, en er kwam een harde blik in zijn grijze oogen..

— Ik geloof dat ik daar al iets hoor, zeide hij zachter. Als je niet reddeloos aan den duivel was vervallen, Moore — misschien zou ik nog een hand tot je redding uitsteken. Maar aan jou valt niets meer te redden. Vaarwel.

Er naderden schreden.

Raffles was in een ommezien bij het geheime deurtje en opende het weder.

Het bleef op een kier staan, maar hij kon het ieder oogenblik sluiten als hij wilde. De gangdeur werd opgeworpen en een inspecteur en vier man traden binnen.

Moore zag onmiddellijk dat hij ditmaal verloren was.

De inspecteur was een van zijn vijanden een man die altijd zijn plicht had gedaan, en die slechts het onderspit had moeten delven voor machtiger collega's, die eertijds zijn vrienden waren geweest, maar hem nu niet meer konden beschermen.

De inspecteur wierp een ijskoude blik op den gebonden man, en zeide :

— Nu geloof ik toch dat wij je eindelijk hebben, Moore. Het heeft lang geduurd, maar mannen van jouw slag ontloopen hun lot niet. Maak zijn voeten maar los, zoodat hij loopen kan. Zoo, en hier hebben wij onze Molly. Heeft het noodlot jou dan ook eindelijk achterhaald, en komt er een einde aan je misdadige carrière ?

— Breng me weg, en scheld me niet uit — daar heb je het recht niet toe, zeide de vrouw afgemeten en schijnbaar rustig. Zeg eens, gaan we met den dievenkar, met een patrouillewagen ?

— Ja, wij hebben eerst aan een coupétje voor jullie gedacht, maar de dievenkar is steviger — die is van staal !

— Maar ik wil die kerels niet bij me hebben, als je dat maar weet, zeide Molly glimlachend.

— Maak je maar niet ongerust. Jullie hebben het rijk alleen — maar ieder in een afdeeling ! Ik heb orders om jullie niet met elkaar te laten praten. We kennen die grapjes !

Molly verbleekte, maar ze zei niets.

Zwijgend liet ze zich wegvoeren.

Er waren maar heel weinig menschen die erbij toezagen, hoe de twee arrestanten in de kar werden geduwd, in de groen geschilderde stalen auto.

Molly had haar mantel weer aangedaan, en haar zijden shawl over den arm.

Ze was op vrije ruwe wijze gefouilleerd door den inspecteur, die haar een spitse, kleine dolk, een revolvertje met ivoren kolf en haar handtasch had afgenomen.

Een agent ging den wagen binnen, opende met een passepartout het stalen tusschenschot en duwde Moore in de voorste afdeeling.

Hij sloot het schot weer stak den passepartout in den buitenzak van zijn tuniek en zeide tot Molly, op een der zijbanken wijzend :

— Maak jij het je hier maar gemakkelijk

schatje! Kussens hebben we niet....

— Maar voor jou heb ik wel een kusje, mooie jongen, zeide Molly met een verleidelijk lachje, en even tegen den agent aanleunend, die haar van zich afduwde met de woorden:

— Houd jij je grapjes maar voor je, mooie dame!

En met die woorden verliet hij den wagen,

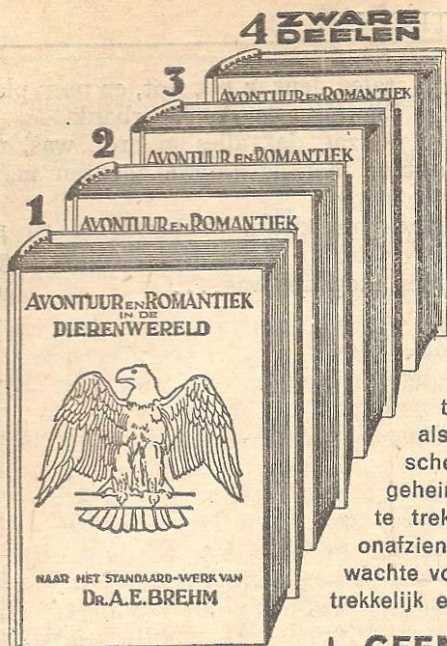
wierp de stalen deur in het slot, en nam plaats naast den chauffeur op den voorbank.

Zoodra hij zag dat alles in orde was, reed de inspecteur met de andere agenten in zijn eigen wagen weg.

De dievenkar kwam in beweging en reed naar de versterkte gevangenis, waaruit geen ontsnappen mogelijk was....

De volgende aflevering bevat:

Goud aan het Slavenmeer.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

**GEEN DROOG
WETENSCHAPPELIJK
WERK** ←

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen:

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo!

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave:

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2,50
* { tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand, termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

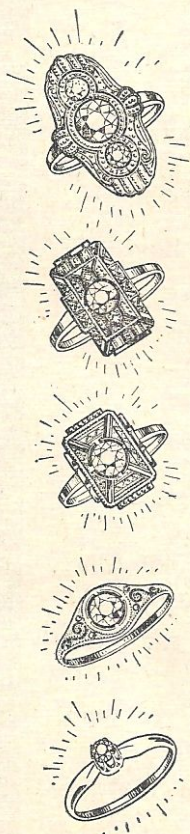
ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

DIE PRACHTIGE ECHTE DIAMANTRINGEN VAN 14 KARAATS GOUD

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

**CLYSMA No. 30
MAVRIDES ROYAL
CLIX
BRISTOL**

**NORTH STATE
GOLD DOLLAR
PIRATE
FLAG (10 STUKS)**

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiedade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5

GRATIS
PUNTEN

B O N

Gelieve mij gratis en franco Uw ringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam

Adres

Stad

L 51

Te posten in open enveloppe, porto 1½ cent. Van éénzelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS